ښایست

لنډې کیسې

صفیه حلیم

۱ .د ببو کور

۲ .بابا

۳ .تاویز

۴ .ښایست

۵ . د نیکه بابا بنګله

۶ .نرسه

۷ .څواک

۸ .د ژبې خرپ

۹ .یواځې شیبې

۱۰ .نیمګړې کیسه

۱۱ .پلار مور او لور

۱۲ .د شیشې ګیلاس

۱۳ .سینما

۱۴ .پوښتنه

www.pukhto.net

دببو کوړ

هلته به هر وخت یو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغې، د ښځو خنداګانې ، د سړو خبری... بس د ببو کوړ یو جنت وو. د کلی په مینځ کې د ویالی په غاړه دا کوړ په څو جریبه مزکه کې جوړشوی وو. د یو سردالان کې به خلکو خبری بل سرته نه اوریدی. د ببو هر یو ځوی چې واده کوو نو هغه له به یې یوه کوټه او یو دالان جوړ یدو .

د شپږو زامنو او څلورو لوڼو نه علاوه په کوړ کې څو تنه سپین ږیری او یو څو سپین سری هم اوسیدی چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کیسو به ورله خوند ورکاوو. د کوړ په انګڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی دیوال سره د انګورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انګورو تروی پاڼې او یا خام انګور به یې خوړل. کله کله به یو سپین ږیري سړي هم هلته کټ واچوو او د څپر تر سوری لاندی به یې خوب کوو.

د ببو د کوړ دروازه نه وه. بس یو لوی در او د هغی مخی ته وړوکی خام ډیوال وو چې ښځی به د هغی شاته ودریدی او کله به یې د هګیوال او کله دبنجاری نه شیان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کیدو او د کوړ ټول غړی به هم هلته وو پدی کوړ کې به یو څو شیبو لپاره خاموشي شوه. یوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به یې ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتیا وه چې د مچانو بنګا به هم نه اوریدل کیده. بیا به یو مچ را والوتلو او بنګ به یې وکړ. د مازدیګر په تناره کې به د چم ګاوند ښځو خپلی ډوډی پخولی. شپی د ډیوې او د هری کین په رڼا کی به ښځو څرخی ګرځولی ، ټپی به یې ویلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کوړ ته راتلل نو په لاسونو کې به یې بلې شونټې نیولي وې. د ببو په کوړ کې کله کله جنګ هم وشو یو ماشوم به بل د لاسه شی وتښتوو، منډی تړړی شور ماشور به جوړ شو. ځوانی مرګ، بی حیا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل. میندو به یو بل ته پیغورونه او سپکی وویلی ، خو لږ وروسته به بیا ټول ارام او خپل کارونه به یې کول. د ببو په کوړ کې ددنیا هر څه وو. هغه دنیا چې ډیره وړه او حاجتونه بې ډیر محدود وو. ستنه، تار، قیچې (بیتی) د ګنډلو ماشین، د شیشی ګیلاسونه، چیني لوښي، د میسو پتنوس او دا هغه شیان وو چې د کلی د هر کوړ پر هری غنم ښادئ کې به خلکو د ببو نه په پور ووړل.

بیا یوه ورځ د ببو مشرزوی خلیل دوبۍ ته د تللو فیصله وکړه. دی په ښار کې د یو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ویلډنګ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب ګرو ضرورت وو. خلیل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته یو څو واری تللی وه. دا هم نه وه خبره چې نړئ څومره لویه ده، پکی څومره خلک وسیږی. په کومه ورځ چې خلیل روانیدو ببو په کوړ کې لوی خیرات کړی وو. ډیر خلک راټول وو. دببو امږیندو اخوا د یخوا منډی وهلی او په میلمنو ګرځیدی، خو ببو په یو کټ ناسته وه. د کلی ښځی به راغلی او یو څو شیبی به دی سره کیناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلې ناسته وه ، هیڅ خبري یې نه کولی. د خیرات ډوډئ وخوړل شوه او د ببو په کورکې یوه شیبه خاموشي شوه. د خلیل بکس په یوه ټانګه کې کیښودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د ګلونو څو امیلونه لری کړل چې خویندو ورته راوړی وو. بیا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کیناستو. هغی ته یې تسلی ورکړه چې شپږ میاشتی وروسته به په چوټئ راځي خو ببو هم هماغسی غلې ناسته وه. د کوړ سپین ږیری راټول شول ، یوی ښځی د خلیل په سر قران ونیولو.

www.pukhto.net

ده د وروستی ځل لپاره د مور پښی ښکل کړی. ببو ورته په سر لاس کېښود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټیټ غږ چي هیچا نه اوریده. خلیل د ورونو او د ماشومانو په بدرگه له کوره ووتلو. یو چا ډک جام اوبه ورپسی وروشیندلی .
ټولی ښځی د ببو کټ خوا او شا ته کیناستي، څوک په زمکه او څوک په نورو کټونو خو ببو نه ژړل نه یي څه ویل. بیا نوری ښځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور ښځو لوښی لرگي راټول کړل، د ببو گیرچاپیره د ژوند کاروبار بیا پیل شو خو هغه همدغسي په کټ ناسته وه. یو چا ورته وویل "ببو د مازیگر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بیا هم را پا نسیده، د خلیل ښځی ورته پام شو. خواښي ته ورنږدی شوه او دی ولیدل چي د هغی په بانړو یوه اوښکه لکه د ملغلری پرته وه. سترگی یي دروازی ته نیولی وي امرور یي لاس ونیولو او ورته یي وویل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چي یوی بلي دنیا کي وی، له سترگو یي دوه اوښکی راتوی شوي او په یوی سلگی یي وویل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د گنډلومشین ته ناسته یم. د لور کمیس مي ایله د مشین ترغاښ لاندي ایښی دی، چي د نگارې غږ اورم. زه یوه شیبه غوږ نیسمه، نگاره په قهر شوه. اوس یي غږ نور هم لوړشو. زه پوهیږم چي نورگنډل نه شم کولی. بابا لکه چي بیا نن کوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه ځکه سمه ده، چي له تیري میاشتي راهیسي کله د نگارې او بابا ناندری پیل شي، نو زه هم په کي د روغي جوړي لپاره ورغوښتل کیږم .
نور کله د نگارې په کور کي ډیره خاموشي وي. یوازې د بابا غږ اوریدل کیږي. نگاره او د هغي بچیان په ټیټ غږ خبري کوي، خو کله چي بابا له بازاره څه خوړلي وي، بیا نو د هغه غږ څوك نه اوري، یوازې نگاره لگیا وي. هغه زما د ماما لورده، کونده ده، د دریو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسیږي. زموږ او د ماما کورونه دیزوال په دیوال دي. یوه وړه کړکی د دواړو کورونو ترمنځ لکه د میږي لار ده، چي ښځي او ماشومان ترېنه اخوا دېخوا دانگي .
ماما ته موږ ټول بابا وایو او بابا د معدې تکلیف لري. ډاکترانو ورته ویلي دي چي نرم خواړه به خوري. زیات غوړ، مرچ مساله او د بازاري خواړه ورباندي بند دي. نگاره د بابا یواځینی لورده او په یوی بهرنۍ اداره کي کار کوي. بابا د سرکاري نوکری نه گوښه شوی دی، اوس د اویاوو کالو دی، د معدې له تکلیف پرته نورصحت یي ډېر ښه دی. خو نگاره تل د پلار په اړه خواشیني وي. بابا څو واري د معدې د پرهردلاسه په روغتون کي داخل شوی و.
کله کله یي د معدې تیزابیت دومره ډېر شي چي د درد له لاسه بې شیمي وي. نگارا ورته د چرگ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنگارنگ بسکیټ راوړي، الوگان ورته اېشوي، میده کوي او بیا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډی ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کي ډېر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. هملته د دکان ډډې ته جوړ دکانچي کښیني او خوري یي، کله د عبدالکریم له هټی یوه لویه رکابی د لوبیا اخلي. ښه د لیمو اوبه، سره مرچ او مالگه ورباندي واچوي او خوري یي. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دي ورځ بابا ځان پېټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چي ښه غوړ او مرچ مسالي هم په کي وي .
د نگارې دري واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډیر چلونه ورځی. هغه دی د نگارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:

www.pukhto.net

..."یا درخانی!... ته راشه!"
زه ګنډل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا یوې خوا ته پرقالین ناست دی، سر یې ځوړند دی او مخ یې مسکین ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګېدلې ده. نګارې لوپټه غورځولې، متې یې رانغښتې دي او په ټوله کوټه کې ناکراره یوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره یمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښېنم او ترې پوښتمه:
"بابا! بیا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وایي :
"هېڅ... والله که هیڅ مې خوړلي وي ."...
بیا غږ ټیټ کړي او دویمه جمله د شونډو په منځ کې وایي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."
بیا ورو غونډې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وایي :
"اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وایه چې ولې ډوډۍ نه خوري."
زه بابا ته ګورمه. دی وایي :
"تا د معدې تکلیف نه دی تېر کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کېږي."
نګاره بیا راتاوه شي: "ښه... یو ساعت وړاندې د جمشیدي پکوړو ګاډۍ ته ځوك ولاړ و."
بابا ژر ناره کړه: "زه خو هسې هلته ولاړ وم. یو پخوانی ملګری مې ولیدو، دهغه حال مې پوښتلو."
نګاره ځان پر یوه کرسۍ راغورځوي او وایي: "زه د شاخوباني ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځایه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو ولیدل چې بابا د پکوړو له ګاډۍ سره جوخت ولاړ و."
بابا سر نور هم ټیټ کړ. دومره چې زماورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وویل :
"د ګاډۍ سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخیستې او خوړلې وي.
بابا چې خپل د مدافع وکیل ولید، نو یو څه زړور شو، سر یې راپورته کړ او وایي :
"دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم ."
نګاره یو څه ارامه کېږي. وایي: "ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل شوي دي ."
بیا په چیغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:
"نورینې! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟."
د درې کلنې نورینې په غټو غټو سترګو کې هم ویره ده او هم پرېشاني. دا پوهېږي چې د راز په ویلو او نه ویلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غېږ کې ځان پټوي. بیا وایي :
"بابا دوه پکولې لاته لاکلې وې."
د نورینې ځواب د یوه ډیپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا یې نه ویل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبرېښوله او ویې ویل :
"بابا دوه پکوړې چې نورینې ته ورکولې، نو څه شرط یې ورباندې ایښی و؟."

www.pukhto.net

دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ يې پټ- پټ راکتل. هغوی تر نورينې زيات ډيپلوماتان وو. ژر يې له هاغه ځايه پښې سپکې کړې .
د نګارې شاهدان لاړل، نو هغه يو څه ستړې معلومېده. بابا هم حوصله مونډلې ده. فکر کوې چې جنګ پای ته رسيدلی دی. اوس هڅه کوې چې له کوټې ورو غونډې ووځې. په دې کې نابېره وړه نورينه زما له غيږې ناره کوي :
''بابا لاته ويلي وو، چې ادي ته مه وايه، بيا ما پکولې وخوللې.''
''هې هې! لعنت دې وي د ماشوم په عقل''. دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارې لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بيرته رابېره شوه :
''دا يې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بيا په دروغو يې هم اموخته کوي.''
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غبرګه پوهيږې چې دا زهييره ده. بيا رادننه کيږې، ببوزۍ يې په لاس کې دی او پرمخ يې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزۍ ووهي.
خو يو څه د هغه د سپينې ږيرې، يو څه زما د موجوديت او يو څه د پخوانۍ مينې له کبله مجبوره کيږې، لاس نيسې، کښيني او راته وايي :
''د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خيټه يې په لاس کې نيولی وي.
اوس لږه شيبه وروسته به يې د درد له لاسه ټول کور په سر اخيستی وي. همدغه نګاره بيا ورته دارو درمل کوي. پرون يې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه يې په ويښه تيره کړه.''
نګارې تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او ميدان يې ګټلی و. خو د مور په خبرو يې لکه چې زړه راډک شو. وايي :
''ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور يم او دا يو په کې تر ټولو زيات رنځ راکوي .''
اشاره يې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالۍ کښيناسته او وايي :
''هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله يې اپشېدلې وړې خوړلې وي، هاغه بله ورځ يې چولې (نخود) خوړلې وې .
بابا ته ګورمه، اوس يې بيا سر ټيټ نيولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډک غږ وايي :
''تاسو به باور نه کوئ... زما غونډې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هير وو چې ډاکټر راته ويلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کيږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تيرېدم، يو لږ مې واخيستې، چې په کور کې به يې ماشومانو ته ورکړم. يو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ايله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلي، خوله مې پيکه وه... زيات مرچ او مسالې پکې نه وې.''
د بابا دا اعتراف د نګارې دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نيمې وازې کړکۍ نه يې سرونه راښکاره شول، اوس ټول نګارې ته ګوري. هغه له خپله ځايه راپاڅيږي او اعلان کوي :
''اوس که په دې کور کې هرڅوک نارو غيږي او که مري... زه يې ډاکټر ته نه شمه بيولای. څوک دې په جمشيدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بيزاره يم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په ناندريو کې تيرېږي.''
نګارې دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نورينې زما غيږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

www.pukhto.net

بابا هم دلته پر غالی وغزېږي، مامي ورته ببوزی وهي. زه خبره نه یم چي که د بابا په خیټه کي درد وشو، نو نګاره به ورته له خپلي کوټي رامنډې کړي. د درملو غم به یې کوي. زه په دې هم خبره یم چي سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، یا به له شاکر حلوایي نه مټايي، یا لوبیا... بابا نه منع کیږي.

تاویز

هاشم د ښاري سروېس نه په بیړه ښکته شواو غوښتل یې چي دسړک پورې غاړې ته ولاړشي خو نابیره... شاته نه چا وربانديِ غږ وکړو"وا خانه... تاته وایم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هیڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس وربانديِ چیغي کړي..."استاده پټاکي دانه دې هیره کړې ده" هاشم شاته وکتل... یو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتي ده.
هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جیب لاس ووهلو او بیا یې روان بس ته وکتل یو سړی د بس دکړکی نه نیم بهر راځوړند و،نورو سورلیو ډرایور ته چیغي وهلي چي ایسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره منډې وهي،له کړکی نیم بهر راوتلي کس په یو لاس کي د هاشم وړه بټوه نیولي وه،او چي دی ورنږدی شو هغه په زوره زوره لګیا و"په بس کي ویده وې نو اوس خو راویښ شه... داځلي درسره بخت یاري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."
هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخیسته اولاېې دتشکر او منني جمله په خوله کي وه چي بس ګړندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې میاشت کي دا دویم ځل و چي دهاشم نه بټوه پاتي کیده او نورو خلکو ورپسي رازغلولي وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلویې ودانۍ په لورې روان شواوچرت یې وهو چي ده خو دخپل ځان نه زیات دبټوې ساتنه کوله اوس وربانديِ څه چل شوی و؟ داسي نه وه چي په دې بټوه کي ډېر مال و،او یا دا چي بټوه قیمتي وه. هاشم په یوه دفتر کي منشي و او دا بټوه یې دیو ګاډې والا نه په لسو روپو اخیستي وه.
دمیاشتي په سر کي به یې دتنخوا ټولي پیسي دخپلي مور په لاس کېښودې او هره ورځ په یې له هغې د لارې کرایه اخیستله،دبټوی په یو جیب کي به یې ماتي پیسي وې،په بل کي شناختي کارډ دریم چي زنځیر یې لاره په کي دلسولسو دوه نوټونه و،او دا یې د ډېر بد وخت لپاره په کي ساتل. د هغه وخت لپاره چي ده یې اندېښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشي لاره کي بې سورلی پاتي کیدل او ناڅاپه ناروغي.
دزنځیر دجیب دلاندې یو بل پټ جیب دی چي په لومړي نظر هیچا ته نه ښکاري،او هم په دې جیب کي د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ یوه وړه ټوټه ده چي وربانديِ څو جملي لیکلي دي دا کاغذ هغه ته وړمي ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کي دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بیرته چي خپل کلي ته راستون شو، نو دکونډې مور په وینا په ښار کي یې ځان له نوکري پیدا کړه، دکلي ځیني خلک بیلا بیلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترڅنګ داحسان کاکا پخواني کورته هم دده دوه زامن بیرته راغلي و. نور لاتراوسه په نورو هیوادونو کي وو، په دې کلي کي ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنورومیلمنو په څیر داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته یې دومره پیغلي جینکۍ ولیدې چي د هاشم د واده د ارمان یې بیا په زړه کي جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کي دهاشم په دفتر کي یوه نوې جینۍ دکار لپاره راغلي وه،هسي خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جینۍ ښایسته وه نوم یې بل څه وخو هاشم به ورته وړمه ویل،ځکه د هغې

www.pukhto.net

په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبويي لرونکي ګلونه ایښي وو،داسي بریښېده چي په کور کي یې ډېر بوټي وو،په دفتر کي نور سړي هم دوږمي نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کي دهغي لپاره زوروره مینه پیداشوه. دومره زوروره چي یوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وویل"زه لاواده نه غواړم" بیا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتني ډېرېدې. په سر کي به یې ورته نصیحتونه کول چي وخت بیرته نه راګرځي، دی اوس دېنځویشتو کالو و،دده همځولي ټول دري اوځلور اولادونه لري. بیا به یې نصیحت په پوښتنو بدل شو"ځوک دي خوښه ده. ولي یې رانه پټوې؟ که غواړي د جیني کور ته به ورشو". ځو اووني تیري شوې نو مور وربانديجذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به یې په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به یې نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فریاد به یې کوو. هاشم به هره ورځ په خپلي بټوي کي یوځلي لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به یې ترېنه راویستلو په دې لیکلي جملي به یې ولوستي موسکی به شو،بیا به یې لکه دیو تاویز دبټوي په پټه خانه کي کېښودو،او په چرتونو به شو چي مور ته څه ووایي.
دهاشم په دفتر کي به دړودی نه وروسته ځینو کارکونکو لمونځونه کول،ځینو به چي له کلي راتلل په ښار کي دضروري کارونو یا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کي به یې رنګارنګ شیان لیدل اوپه تصور کي به یې وږمي ته اخیستل.
تر اوسه ده دوږمي سره ډېري کمي خبري کړي وې،هغي به دنشریاتو په برخه کي کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چي ددفتر نور خلک دي دده په احساساتو خبر شي. هغي دوږمي بدنامي هم نه غوښتله، خو یوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زیارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړې وه. میلمستیا په یو ریسټورنټ کي وه اودمازدیګر دچایو نه وروسته هغه کسان چي په لرو سیمو کي اوسیدل راپاڅیدل. هاشم هم غوښتل چي کلي ته ولاړ شي، په دې ډله کي وږمه هم وه،دد‌فتر ګاډي دوی ځای پر ځای ښکته کول، هاشم د وږمي سره خبري کولي خو هغه غلي وه. د وږمي کور په یوه تنګه کوڅه کي وۀ،او ګاډي نور دننه نشو تللی، په دې وخت کي هاشم دګاډي نه ښکته شو او وږمي ته یې وویل"که غواړي زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تیاره وه. وږمي ورته دمنني یو څو جملي وویل او هاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالی نه په ټوپونو و، ډرایور ته یې دانتظار ویلي و، خو دا هیله یې پیدا شوه چي که وږمي راته دکښیناستو یا د چایو ست وکړو نو دی به ارومرو ورکړه ایساریږي. وږمه په لاره کي هم خاموشه وه، یو وړي لرګیني دروازې مخي ته تغرخوړند و، وږمه هلته ودرېده او هاشم ته یې وویل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا یې وویل او دروازه یې ټیله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چي هاشم ورته خدای په اماني ویل وږمه د تغر شاته بیا ورکه وه.
په تیاره کوڅه کي هاشم ډېر نا هیلی روان و، په زړه کي یې دا ټپه وګرځیده.

ماته دي څه ویل مانه هیر شو
ماته هغه خبره بیا وکړه مئینه

دی نه پوهیدو چي وږمي ته څرنګه دزړه حال ووایي، په بټوه کي ایښی کاغذ هغه ته ډېري هیلي وربښلي خو مخامخ به وږمه داسي وه لکه د دفتر نورغړي. په موټر کي هاشم ځان ته تسلي ورکړه چي وږمه سوچه پښتنه ده، ځنګه به یو غیر سړي سره اضافي خبري کوي. په دې خبره یې زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه یې مور ته دزیارت ګل دواده کیسي کولي،مور هم لکه چي بانه غوښتله ورته یې وویل:
"ستا دواده وریژي به کله خورو"هاشم ورته وویل:

www.pukhto.net

"موري بس لږ انتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فیصله وکړه چي نور به وخت نه ضایع کوي او وړمي ته به هم هماغسي لیک وراستوي لکه چي دي وراستولی و،خو بیا یي دا فیصله بدله کړه هسي نه وړمه پري غوصه شي،څو ورځي نوري هم دغسي تیري شوی،هاشم ځان سره کرل ریږل چي څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښین دوه بجي ددفتر د فوټو کاپي ماشین کاروو،دلته به یي هاغه پاڼي کاپي کولي چي د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولي.
همدغسي یوه ورځ هغه دوړمي سره هم د ځینو پاڼو په کاپي کولو کي مرسته کړي وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وه، د هاشم په دفتر کي هم اوس کمپیوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربیې نه وروسته ویل شوي و چي نور کار به په خپله دکمپیوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زیار ویستلو چي زر تر زره یي زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسي بند شو چي نورو نه به یي مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پو هیدل.
ها شم به ددودی پر وخت هم په کمپیوټر اخته و،یوه ورځ هم دغسي بوخت و هاغه څه چي ده غوښتل کمپیوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،ددیري خواشینی نه ددفتر په دروازه کي ولاړ وچي له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت وړمه له هغه ځایه تیریده،ده ته رانږدي شوه پوښتنه یي تري وکړه او بیا ورسره دکمپیوټر لوري ته راغله، څو پوښتني یي تري وکړي او په خپله په چوکی کښیناسته هر څه یي ورته سم کړل په کاغذ یي ورته نقشه جوړه کړه چي که بیا کمپیوټر کار ونکړو نو دنقشي له مخي دي بټني ووهي.
وړمه چي له چوکی راپاڅیده نو هاشم ته یي وویل"ستا یادبري چي یوه ورځ فوټوکاپي ماشین کار نه کاو او تا راسره مرسته کړي وه،ما درته دمننی نوټ هم لیکلی و،که بیا دي هم کمپیوټر کي مرسته په کار وي راته ووایه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچي مورته یي له ښاره میوه یوړه،او هغي ته یي دوړمي دکور پته ورکړه چي غوښتوته یي ولاړه شي.
مور یي په راتلونکي اونی خپله خورزه را وبلله او دواړه دوړمي کورته ولاړي،هاشم دوی کوڅي ته برابره کړه او په خپله دښار یو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښین نه وروسته تللي وو،او دوه ساعته چي واوریدل نو هاشم ورپسي بیرته ولاړو.
کور ته درارسیدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډیره خوشحاله نه ایسیده دترور لور یي چایو جوړولو ته ولاړه نوتري پوښتنه وکړه"څنګه موري وړمه دي ولیده...کورنی یي څنګه ده؟"
مور ورته وویل"بچییه زړه دي صبر کړه. د وړمي مور دا خپل وراره ته په نکاح کړي ده، هلک بهر ملک کي دی کال ته به راشي نو واده به کیږي" هاشم د مور ددي خبرو په اوریدو داسي شولکه چي وینه تري چا زبیښلي وي.
په بل سحر هاشم دخپلي بټوي دپټ جیب نه هغه کاغذ رااوویستلو چي لکه دتاویز یي ساتلی و.
په دي دوړمي دلاس لیک و په کي لیکلي و"نن چي څرنګه دي زما مشکل حل کړو په ربښتیا زه دهغي مننه درڅخه نشمه کولي ژوند کیدای شي همداسي وي چي دیو بل په کار شو زه به هم دهغي ورځي په انتظار یم چي ته رابانديِ غږ وکړي زه به ستا پور وړي یم" هاشم دا کاغذ وشلو او توټي یي بهر په کوڅه کي باد کړی، بیا یي د جیب نه هغه کاغذ رااوویستلو چي وړمي وربانديِ دکمپیوټر دکاروني نقشه جوړه کړي وه،او ډیر په احتیاط یي دبټوي په پټ جیب کي کینودو.

ښایست

"دا چای دي سړي شوی!" د خواښي ددي خبري په اوریدو نازو د خپلو خیالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کي تودي بخاری سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شیبه وړاندي واوري وریدي او نازو له کړکی د واورو په ننداره وه. دهغي له ماشوم والي واوري خوښیدي، ددوی کلی

www.pukhto.net

دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورې ورېدې، د ژمي لومړيو واورو چې هر څه به سپين کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بيا وکړه. يو چا به د کورنه ګوړه راوړه او په واورو کې به يې ګډه کړه. ددې به ځومره خوند و هغې دچايو پياله راواخيسته او يو ګوټ يې ترې وکړ. اوس خوابنې يې هم د بخارۍ سره نږدې کيناسته، داوسکو او دبادامو کاسه يې ورته وړاندې کړه، نازو يو بادام راواخيستو اوورته ځيرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را ياده شوه دشنو بادامو په شکولو ځوارې مورترټلې وه.
دنازو خوابنې څو شيبې دې ته وکتل او بيا يې وويل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راويښه شوه "هيڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وينا هغې بادام خولې ته کړو، په نکريزو سروګوتو يې د نوو سرو زرو ګوتمۍ ړرک ووهلو.
نن ځومه ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځايونو ميلمانه هم اوس تللې وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپيره همدغه ميلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ايندرور خپل کورته تللې وه او وس دوی داوړه په کور کې يواځې وې. دنازو ميړه انور کار ته تللی و دی په سر کاري روغتون کې ډاکتر و،يوه مياشت به يې د ورځې کار کاو،او يوه مياشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ ښکاريدو،درې وړې کوټه ګۍ او يو دالان په کې و، غولی يې نه و، ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په يو وړوکې کوټه ګې کې دپخلي ځای و. دالان ته يو ټغر غوړند و،ځکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکيو به خلکو ددوی دالان ليدی شو.
نازو به د شين اسمان دليدو لپاره له کړکيو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاريدو،دهغې دپلار کور څومره مزکه لرله او په کې څومره ونې وې،دبادامو،مالټو،انارو ونې سهار وختي به په کې څومره مارغان راټول و ناڅاپه نازو خپل ځان په يوبندي خانه کې احساس کړپه دې وخت کې دروازه وټکېده اوڅوميلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ يو څو ښځې وې چې دنازو خوابنې سره يې تک راټک کاوو،دا څو شېبې دوی سره کېناسته او بيا دچايو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګيا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شيان يوړل شول نو ټولو يې ډېرصيفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، څومره په ادب يې خبرې کولې، ددې دکالو پټرو ستاينه وشوه، نن هغې ځان هم ښايسته کړی و.
انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پټنوس کې دهغې کوټې ته يوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښي اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به يې دډوډۍ صفت وکړې يا ددې ښايست به وستايي خو ده هيڅ ونه ويل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخوابنې يا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپير نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خوابنې هم ورته ويل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولې.
نازو دښوونځي سبق نه و ويلی خو ليک لوست يې زده و، رنګ يې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډېره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو ،ماښام به يې په ټي وي کې هندي فلمونه ليدل،دنازو
هم دا فلمونه خوښيدل، په تيره بيا هغه سندرې چې جينۍ او هلک به په کې په ښايسته ځايونو کې ښودل دوی به ديو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر يو بل به ځارېدل.
دنازو دا ارمان و چې يو ورځ انور هم دا ښايسته ځای ته بيولې وای،خو بيا به يې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سږکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، ختې وې، دکلي نه يې ورور راغلی و او ورته يې ويلي و چې سختې واورې شوي وې، ټول غرونه سپين و. دنازو په زړه کې وګرځيدل چې دا

www.pukhto.net

هم دفلمي جينی په شان موزې په پښو کړې، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړينه خولۍ په سراو هم هماغسې وړين مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منده کړي او په نرمه سپينه واوره کې يې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.
د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو يو غټ پټو وربانديې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته درېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شميرلې،اوس يو مياشت کيده چې موريې نه وه ليدلې،هغې دپلار خيره رايادة کړه او زړه يې رادک شو.
خوابښې يې ډيره ښه وه او ورته يې ويلې و چې لارې ښه شي نو کلي ته به يې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خوابښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې يادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کيسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به يې دمننې يوه ځپه تيره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله يو څه ووايي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه يوه خبره دستاينې نه راوتله.
يوه ورځ هغې سترګې ښې توري کړې سره اوشنه رنګونه يې له سترګو چاپېره ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جينکو وهلي وو،شونډې يې سرې کړې په مخ يې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانی نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې يوه ډېره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښيدواونازو دخپل واده د جوړو نه يوه ښايسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازديګر له کاره راتلواوهغه ويلي و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري.
نازو به بيا بيا ګړۍ ته کتل څلور بجې شوی،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زياتېدو شوه،په تيرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خوابښې يې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او يو څه به وايي،هغه نن ډېره ښايسته شوې وه،پنځو بجو ته يو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکيده او انور رادننه شو. نازو نه پوهيده چې څه وکړي، نور کله به يې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژر دېخلي کوټې ته لاړه. دچايو لوښي يې راواخيستل، انور چې مخ لاسونه ووينځل نازو چاې دم کړی و. بيا دوی درې واړه کښيناستل او چاې يې وڅښلې. انور نازو ته يو نظر وکتل خو هيڅ غږ يې ونکړو.
دهغې هم داسې تمه نه وه چې انور به دموريه وړانديې دې سره خبره وکړي.
هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالينه وغزيدو،نازو په فکرونو کې شوه چې څنګه د يو څو شيبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر يو صندوق ايښی وچې په کې دنازو واده ځينې شيان و، هغې وروغوندې انور ته وويل" تاسو ته وايم... دا صندوق خو راته له المارۍ راښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخيستو،انور پاڅيدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته يې لاس ورغزولی وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ويې ويل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړی تندی تريو کړو، بيا لږ موسکی شو او نازو ته ځير شو، هغې له حيا سترګې ښکته کړې ولې ژر يې ورته بيا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوښۍ احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه. دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاريده نازو يو څه نا ارامه شوه اوبيا يې ورته په ګيله منه لهجه وويل"څه خو راته ووايه ...زه څنګه يمه"دانور سترګې وبرېښيدې خو مخ يې دميز لورې ته واړو. هلته دکاغذي رومالونو دډلې نه يې يورومال راواخيستو او دنازو مخ يې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپين کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخي ولړل شو. انور هغه کاغذ په ميز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه يې ورته وويل"خپل ښکلی مخ په دې مصنوعي شيانو مه خرابوه"بيا يې صندوق له المارۍ راښکته کړو او په ډېر ټيټ غږ يې وويل"ته په خپله ډير ښايست لرې او زما هم

www.pukhto.net

دغسي خوښه يي"دايي ووېل او له کوټي ووتلو. نازو هم هلته په ځمکه کښيناسته ،د ډبي نه يي يو بل کاغذي رومال راوخيستواودسترګو اوښکي اونور شين رنګونه يي ورسره يوځای پاک کړل.

د نيکه بابا بنګله

زه په تقدير باور لرمه خو پلار به راته ويل چي هر انسان هم هاغسي ژوند تيروي چي تيرول يي غواړي... ځيني خبري دي چي مونږه يي بدلولی شو،هم دا وه چي مونږ ځلور ورونه خويندي يي په ښونځيو کي داخل کړي وو.
زه تر ټولو مشره يم، لسم ته چي ورسيدم نو ځيني خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مي له ما ډاکټره جوړوله...په هغه سپيرو ورځو کي دموټر ديوه ټکر پيښه داسي وشوه چي زمونږ کور پري وران شو، پلار مي مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکي مو په کلي کي له ترونو سره وي، دوی به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او ترورياڼو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.
هر چا سره زمونږ د يتيمانو غم و، زما د غوښتو لپاره چي کوم خلک راتلل دوی بيا تګ راتګ پيل کړو. هلک په بهر هيواد کي و، په ښار کي يي ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چي له ما ځان بي غمه کړي. زه دومره ښکلي هم نه وم. اخر دکوژدني ورځ وټاکل شوه، خپلوان مي د کلي نه هم راغلل او څو ورځي زمونږ کره ډيره و. دهلک کورنی درواج سره سم زما لپاره کالي پټري او نور شيان په يو صندوق کي راوړل او بيا ټولو ته وروښودل شول. زما په سريي سره بنارسي واچوله او دسرو زرو يوه ګوته يي راته په ګوته کړه خوپه ښځو کي پټي-پټي خبري رواني وي. مازديګرچي ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډيره خفه وه زما دترروياڼو سره کښيناسته او ټولي ګاني يي بيا راواخيستي.
ښځو دا ويلي و چي ګاني داصل سرو زرو نه وو،خبره خو رښتيا وه زما لپاره ښکلي ګاني له اروپا راوړل شوي وي،ډير غمي په کي لګيدلي وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سرو ته هم ور ورسيده، ګاني د ښار زرګر ته يوړل شوی، هغه د سرو زرو بيه ډيره لږه وښودله. وروستی خبره يي داوه چي داسي ګاني څوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسي سره راوړي وای نو ما به ورته بيرته ورکړي وی.
اوس نو زما ترونو داسي فکر کاوو چي ګوندي دهلک کورنی ورسره درغلي کړي وه، هغوی هم خبرشول او خپل دليل يي ورته وړاندي کړو. دا چي نن صبا داسي ګاني د خلکو ډيري خوښيږي اوداګاني په ډيرو پيسو شوي دي خو هيچا دا خبره نه منله. اخر دوی په جرګه کي دنورو سرو زرو دګانو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کي يوه څه بد ګوماني پيدا شوي وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بيخ دي دسرو زرو ووځي خبره داعتبار ده"لنډه دا چي خبره ختمه شوه اودکالو صندوق بيرته دهلک کورته ورواستول شو. ما په دي ورځ ځان په کوټه کي بند کړو او ښه مي وژړل، څو ورځي مي دوډۍ ونه خوړه مشر تره مي راغلو زما په سر يي لاس کيښودو او راته يي وويل اوس به ستا خبره منل کيږي، وايه څه غواړي؟ما ورته وويل زه نور تعليم کول غواړم.
زه پوهيدمه چي زما په کورنی کي هيچا په پوهنتون کي سبق نه و ويلی،جينکی څه چي هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته يا به ځمکي ساتلي يا به يي کاروبار کاوو. اخرمشرتره مي خبره ومنله زه په پوهنتون کي داخله شومه،له ما کشري دواړو خويندو هم سبق ويلو،دوی تر ما ښايسته وي يوه د تره او بله د ماما د زوی په نوم وه.
دوه کاله نورهم واوړيدل او زما د وروستيوامتحانونو په ورځو کي زما دواده لپاره بل پيغام راغی. مور مي وارخطا شوه خو دا خلک مي ماماګانو پيژندل، هلک لکه زما په شان يتيم و ، د هغه مور

www.pukhto.net

له دې هم خبره وه چې زه يو وارې کوژده شوې وم. زما ماميګانو به مې مور ته ويل چې زبيده ډېره خوشبخته ده چې خلک يې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شريفه وه، بيا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداخلې زما مورلږ کسان خبر کړل. ما شکر ويستلو چې سبق مې پوره کيږي او نوی ژوند به مې هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره يې يو څو پټې خبرې وکړې او ژر بيرته ولاړه. زما مور ساه نيولې په خپل ځای ناسته وه، رنګ يې تښتيدلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مې ترې وکړه چې څه چل دی،هغې وويل چې دهلک کور ته چا ليک ورلېږلی دی چې زبيده وړاندې کوژدن شوې ده او که همهغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري،زما ماما ګان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډورکړي. ترونه مې دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شيرينې هم دغسې پاتې شوه.

د هغو نورو خلکو درک ونه لګيدو چې څه شول، ددې هلک مور وويل چې ماتوله ځواني کونډتون کې دخپل زوی لپاره خاورې کړه، زه نه غواړم چې د پردی جينۍ لپاره څوک زما زوی ووژني. ما داخبره ډېره په سړه سينه واورېده،ارمان مې شو چې کاشکې دا سړی پيدا کړم او ورته ووايم"ته سخت بې غيرته يې"خو هيڅ مې ونه کړل. ماما ګانو مې ځان ملامته ګڼلو، ما يوڅو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړواو بيا مې ټولو ته خپله فيصله واوروله"که له دې وروسته چا زما لپاره دواده پيغام راوړ،نو زه به ځان په خپله وژنم" دزړه نه مې يو لوی پيټی ليرې شو نو په يو ښوونځي کې ښونکې شوم. زما دکشرو خويندو ودونه يوځای جوړ شول ،ورور مې ښونځی خلاص کړنو ،اواوس دترونو سره يې دکاروبار چل زده کاوو.

هيڅا به راسره د واده خبره نه کوله بس يو مور مې وه چې لکه شمع ورو-ورو وېليده،په کور کې دا او زه يواځې وو،د اوونۍ په پای کې به مونږ کلي ته ولاړو او هلته هم زمونږ د شريکی کور و،زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکې په يوه ټوټه يوه ډېره پخوانۍ قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنيکه بابا بنګله ويله،په اصل کې زما نيکه ډېر روښن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کې دماشومانو لپاره ښونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه،دقلا يو څو کوټې جوړې شوې وې چې دی مړ شو،بل هېچا بيا دا ونکړای شول چې دښونځي لپاره مندې ترړې ووهي،هسې هم دکلي خلکو په خپلو وړو سبق نه ويلو،زه به چې کلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور ليدله.
زمونږ په کلي کې اوس څو تنو تعليم کړی و،اورېدلي مې و چې يو څو جينکۍ په بسونو کې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللې،ما چرتونه وهل چې که دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کې زده کړه وکړي،هر وختې به مې له ځانه سره کرل ريبل خو ځان به مې يواځې احساسوو.
دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کې وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمې مهال و په کوڅه کې څوک نه و،خو نابېره يو ځوان مخې ته راغی چې ما نه پېژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مې راته مخ واړو او ويې ويلو"زبيدې دی دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوکی هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کې ولاړ دمنې ونې ته وختل او کچه منې به يې راشوکولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه کې ونښتو او ترډېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلي و چې که بيا مې وليدې نو پښې به درباندې ماتومه. زه په پوهنتون کې اومه دی په اتم يا نهم کې و.

www.pukhto.net

خو اوس چې ما ولیدو نو لوی سړی و ماته یې په داسې سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. له کوټې ووتلو نود تروړنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وویل "په اینځری کې استاد دی"اینځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپټیو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل. راتلونکې څوورځې زه دترونو کره ګرځیدمه چې دنیکه دښوونځي بیرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پیسي په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.

یو مازدیګر څو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختیار مورهم وه چې ما پیژندله. دوی چای وڅښلې او څو شیبې زما له مور سره کښیناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه. ماښام مور راسره یواځې کښې‌ناسته او راته یې وویل"تا اوس ټول عمر یواځې دتیرولو فیصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډیر ځوابونه و، زه یو څه پوهه ومه چې دبختیار مور یواځې زمونږ لیدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وویل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ویشتو کالو یمه او بختیار دنولسو کالو دی. زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې رواني وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه وارې پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیچا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه،زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انړیندې راپسې شوی. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.

یوه ورځ چې دښوونځي نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسي راته وویل"بختیار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وایي "ته یوواری زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت وروړنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای،یو لوی څادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترګو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي"څو کاله کیږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه و هیر،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.

زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځیني هلکان راټولیدل چې یوځای سبق ووایي. هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالونه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالې سره رواني وی. یوې جینۍ تمبل غږوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده، "شمعې پرې سپرې دې جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په ختو کې وښویده نو تاسو ټولو په بړچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې. زه دویالې په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال

کي شمعي بلولي نو هغه وخت ما يوه دعا کړې وه چې"خدايه پاکه داجيني به ماته راکوې"دبختيار ددې خبرې په اورېدو زما وجود وريږديدو،او له سترګو مي بې واره اوښکې رواني شوې.
دې ډېر په اخلاص راته لګيا و،خو ماته دنيکه بابا دبنګلې ښوونځې مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کي اوس هم دغه کار و چې کول مي غوښتل ما ورته وويل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلي کي ښوونځې پرانيستل غواړمه" بختيار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لورې يې وکتل، "که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځې به مونږ دواړه جوړ و، زه دتعليم په وزارت کې يو کس پيژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختيار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.
بختيار دخپله جيبه دمخملو يو وړوکی ډبی راوويستلو او په ميز يې کېښودو.... بيا پاڅيدو او په تلوتلو کې يې وويل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر يم چې ته زما لپاره يې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختيار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځيدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موررا غله او راسره کښيناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبی له ميزه را اخيستی و،او ورورو د دې سر يې پرانيستلو. په دې کې دسرو زرو يوه ساده چله (ګوتمه)ايښې وه، نه وربانديې غمی لګيدلی و او نه وربانديې کار شوی و. مور مې هيڅ نه ويل بس ماته يې کتل. دهغې په سترګو کې يوه پوښتنه هم نه وه،ما خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې ته مې لاس وړاندې کړو، مورمې هغه ساده حلقه راواخيسته او زما دښي لاس په دريمه ګوته کې يې برابره کړه.

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپېښې له ځايه لس کيلو متره ليرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تيار کړې. هغه مريضان چې ناروغي يې دومره سخته نه وه دکټونو نه ايسته کړی شول. ځينې په کې په خپله راپا څيدل او خپلو خپلوانو يې هڅه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه يې وباسي. دروغتون ايمبولانسونه په تيزۍ سره راويستل کيده، ددوی چلوونکو دغرمې ډوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نورې خوړلې وې او دنورو په شان يې زر ځان چمتو کړو چې دټپيانو مرسته وکړي. په لومړي ايمبولانس کې درې ماشومان و،شاهده ا و خليل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کالو يو هلک و،جامې يې شلېدلې او دېر هرونو نه يې وينې رواني وې،غزال ور وړاندې شوه،په ايمبولانس کې ورته اکسيجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو،دايمبولانس مرستندوی وويل:
"ددويمې درجې مريض دی"غزال پوهه شوه چې دوينې اړتيا وه. فيصل ته يې چيغه کړه او هغه ته يې د وينې د نمونې اخيستو وويل.
د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخيرن و،دجامو نه يې دپټرولو بوی تلو،غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لږه شېبه کې هغې دده له لينګو پتلون قيچي کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتې کې يې يوه وړه ټوټه اوسپنه خښه وه چې غوښه يې څيرې کړې وه او وينې ترې رواني وې،غزال چې ټول پرهرونه ورله پټ کړل،نو ددمې لپاره يې دديوال سره ډډه

www.pukhto.net

ولګوله،ډاکټر خالد چې له يو مريض بل ته روان و،ددوی په لورې ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله يې غزال نه پوښتنه وکړه.
که څه هم دهلک رنګ ژيړ بخن شوی و،خو غزال ته يې وويل:"ويني ته اړتيا نه لري ګلوکوز(سيرم) به ورته بس وي،بيا په تلو-تلو کې هلک ته يو نظر وکتل او ويې ويل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هم له دې خبرې وېرېده او په خپل مسلک کې يې هم له دې کاره بد راتلل،دبې هوښه مريضانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي يو انسان خبر نه وي او دوی... هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی يې دده خيرن لاسونه چې په تيلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا يې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مريض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټپيان راوړل شوي و. يو چا دګلوکوز دخيجولو الات ورته راوړل او په منده بل مريض ته يې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ايښي و او دهلک وجود يې زر زر پرې پاک کړو. بيا دګلوکوز دخيجولوليپاره يې دهغه لاس راواړو او ديو راوتلي رګ دپاسه يې دستني ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپيدو خو بيا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته يې وکتل، په خيرن مخ د هغه سترګې عجيبه ځلا کوله.
خو ډير ژر بيا يې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دکڅوړې نه يو-يو څاڅکی راتويدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال يوه توليه پيدا کړه ،په ګرمو اوبو کې يې لمده کړه او د هلک مخ يې ورباندې پاک کړو،خيرې او وچې شوې وينې په توليه کې جذبې شوي او دهلک دخيرې زيړ بخنه څرمنه را څرګنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په يوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسواري ګلګوتي ويښته لندو،غزال توليه يوواري بيا لمده کړه او دده سر يې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ايسېده،خو مخ يې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وۀ، نري-نري ويښته يې دنوي خرئيل شوې ږيرې غمازان و.
په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زياته شوې وه،دزخميانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې ترړې او دايمبولانسونو نه د راښکته شويو کسانو د ټراليو دپايو غږونه يو عجيبه وحشت جوړ کړی وو.
غزال د هلک له کټه وخوځيده او يو بل ټپي ته ودرېده چې ساه يې لنډه لنډه کيده،هغه ته يې داکسيجن خولۍ پر پوزه کېښوده او چې ساه يې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخميان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته ورواستول شول، دځينو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته يې ځان رسولی و. دځينو نورو په جيبونو کې د پيژندګلوۍ پاڼې راوتلي و،او ددوی دکټونودپاسه په ميخ شوو دړو يې نومونه هم ليکل شوي و، درې واړدونه پورا ډک وو.
غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وينې يې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شميره نه کوله دنورو ټپيو داخيستو لپاره په برنډه کې روانه وه،چې نا ببره دټيلي ويژن دکيمرې سترګه پرې برابره شوه. يو ژورنالست د خپل مايکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې يې څه وپوښتل خو غزال ورته رډ رډ کتل او هم هاغسې د داروګانو ستور ته ولاړه. يوه ټرالې دسامانونوسره يې په مخه کړه او دې لا نورو ټپيانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد يې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسيجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان يادوي. هغې دسامان ټرالې فيصل ته وسپارله او په خپله يې دځوان کټ ته ځان وررورسوو، يوې نرسې دهغه لاس نه راوتلي دګلوکوز ستنه بيرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غږونه راوتل ته به وايې چا يې مرۍ خپه کړېده، غزال په منډه داکيسجن خولۍ راواخيسته او دهغه پر پوزه يې کېښوده.
ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وويل شول چې دآرام په کوټه کې دې څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټپيانو کې اوس درې تنه پاتې وو،يو کس

www.pukhto.net

داپریشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،یوچا غزال ته خبر ورکړی و،خو هغه دومره ستړې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تیرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېیمه لویه پیښه وه او دتیرې پېښې په پرتله اوس یې اعصاب پرځای و. درې څلورساعته خوب یې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال یو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه.
په دریو کې یو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم یې چاته نه ومعلوم داکسیجن په خیمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې یې زخم جوړ دی خو دی یې هوښ ته نه پرېښودو دده پوښتني ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره وړوکي عمر کې خدای خبرچیرته یې مزدوري کوله، مور به یې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به یې چیرته وي، ورونه خویندې...هغې دځوان لاس ونیولو،یو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو، دده نبضونه یې وکتل بیا یې داکسیجن دلیرې کولو امر وکړو،اکسیجن چې بند شو، نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخیسته،غزال ته یې وویل:
"ته همدلته اوسه اوڅارنه یې کوه" غزال یوه تپایي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځیر وه"چې نوم به یې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه تراوسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاستیکي کینوله راوویستله ، هغه ځای چې شین شوی و یوه پټۍ یې پرې سلیخ کړه، بیا یې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پرمخ یوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال ورباندې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوسترګې پرانیزه"دهلک بانه وروړپیدل ،او غزال پوهه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شیبه نه وه تیره چې هغه وټوخیده غزال دهغه سر په خپلو لاسونو کې ونیولو داکسیجن دلیرې کیدو وروسته کله-کله مریضان ټوخیدل او ددې خبرې نښه وه چې دی له خطره بهر دی غزال پرې بیا غږ وکړو"سترګې پرانیزه"هلک ورو غوندې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شوه ته اوس جوړیې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شیبې غزال ته کتل نا بېره یې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅیدلی وی خو غزال را ټینګ کړو.
"ته په روغتون کې یې...."هلک خپل لاس ته وکتل بیایې خوا شا سترګې واړولې،غزال ورته وویل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لاندې وویل بیا یې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس یې په سترګو کېښودو اوغزال ولیدل چې اوښکې دده پراننګو راوانې وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کې یوبل مریض اوس ویده وو، غزال دهلک لاس په خپل لاس کې ونیولو اوورته یې وویل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر یې کړو"هلک ناڅاپه دغزال لاس کلک ونیولواو غزال ته یې وویل:
"زه وپرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفیق هم وو...دوکان...موټرونه ... یا خدایه ...اوس هغه به چیرته وي"دهغه وجود په رېږدېدو شوغزال اوبو ته لاس کړاو دده خولې ته یې وړوکی ګیلاس ونیولو، هلک یو دوه ګوټه وکړه اوبیا په ټوخیدو شو،غزال دهغه په تندي لاس کیښودو او ورله یې تسلي ورکړه بیا یې ترې نوم وپوښتلو "ایمان" غزال په دړه د هغه نوم ولیکلو د هغه په تندي یې دوجود دحرارت معلومولولپاره یو توره پټۍ کیښوده، بیا یې یو څو جملې دراپور په توګه ولیکلې او له ده یې پوښتنه وکړه"ته توان ته اړتیا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دایمان زړه ډوډۍ ته نه کیدو خو غزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کیښودو، غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاینې نه وروسته یوځلي بیا دایمان دکټ سره جوخته کیناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ یې ورته په خوله کې ورکولې،ایمان اوس یوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ یې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګې یې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ایمان ورسره ټوکه وکړه"سیګرټ څکلی شم"دغزال تندی تریو شو اونږدې وه چې ورباندې په قهر شوې

www.pukhto.net

وای چې دایمان په سترګو کې یې شوخي ولیده، او بیا یې وویل:"ته آرام ته اړتیا لرې که څه شی دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګیدلی دی دا ووهه."
په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دایمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسرې اخستل شوې وۀ اوپه کې هیڅ زخم نه لیدل کیدو، دبم دچاودنې خبرونه په ورځپاڼو کې چاپ شوي و، دایمان مرکه هم په کې وه. په عیني شاهدانو کې دی هم شامل وو، سیاستدانانو خپلې-خپلې بیانیې ورکړې وې. غندنې شوې وې، پلټنې رواني وې، ایمان اوس ډېر ښه شوی و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دی په خپلو پښو ودرېږي او دروغتون نه یې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به یې ده نه حال وپوښتلو اوبیا به نورو مریضانو سره اخته وه. ایمان غوښتل چې دا دې زیات وخت ورسره وي او یوه ورځ چې غزال ته یې ګیله وکړه چې اوس یې پوښتنه نه کوې نو هغې ورته وویل:
"ته اوس ښه شوی یې"زما ډیوټي دهغو مریضانو سره وې چې دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه یمه دایمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چې ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دی دغزال په لټه کې شو،غوښتل یې چې هغه خپل کور ته راوغواړي،ډوډۍ ورله وکړي،ملګرتیا یې وپالي..... خو د روغتون دځانګې (وارډ) دروازه کې یې قدم ونیولو، مخامخ دیو پوخ عمر سړی په کټ پروت وو، ښایي دټریفیک کومه حادثه شوې وه بهر پولیس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نیولی و،دتندې نه یې ورته وینې پاکولې،سړی په هوښ کې وو.
غزال ته یې په ډکو سترګو کتل،او غزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ایمان هم له هغه ځایه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې یې دغزال خبره بیا-بیا اورېده"زه نرسه یمه.....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

ځواک

زه اوس هم حیران یم چې دورځپاڼو دګېډۍ دپاسه ایښې دنیمې روپۍ سیکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو واري داپوښتنه وکړه چې ولې مې دا کار وکړو،خو هیڅ ځواب راسره نشته. اوس چې جیب ته لاس کړم نو داسیکه مې په ګوتو ولګي اوزه خپل لاس دومره په وارخطايۍ له جیبه را وباسم ته به وایې کوم لړم چیچلی یم، اوس نیمه ورځ تیره ده، دچایو لپاره مې پیسې ملګري نه قرض کړې ځکه زماد وړو پیسو بټوه هم په دې جیب کې ایښې ده اوزه اوس دخپل جیب نه وېرېږم.
نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس تمځي پورې مې په لاره ځان ته ویل چې ژوند ډېر ښه شی دی، دخدای پاک شکرونه مې ایستل چې زه روغ وجود لرم. د تمځي سره نږدې داخبارونو او مجلو یوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپاڼه اخلم، کله-کله داسې کیږي چې زه دپنځو یا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چې دی ماتې پیسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلې وي،داسې خو چېرې نه وشوي چې بس رانه تللی وي،خو زه غواړم چې تر ټولو وړاندې ورته وخیژم، دخپلې خوښې دکړکۍ سره نږدې سیټ کې کښینم،او تر دفتره ورځپاڼه ولولم، خو کله چې سورلۍ رانه وړاندې شي نو بیا دکښیناستو ښه ځایونه نورو نیولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستیو سیټونو کې یونیم ځای راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بیا ورځپاڼه نشم لوستې نو ددې ستونزې حل مې دا را ایستلی دی چې له کوره په جیب کې دورځپاڼې پوره پیسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چې ما شمیرلې ماتې پیسې

www.pukhto.net

ورته په لاس کې نیولې وي. هغه چې ما له لیرې ووینې نو ورځپانه راته په لاس کې ونیسي،زه دهغه پر لاس پیسي ږدم او په بل لاس ترې ورځپانه اخلم.
نن هم داسې وه خو یوه بله پیښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځپانو پر لویې ګیډۍ دنیمې روپۍ سیکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترګې ولګیدې اوکله چې هټۍ وال زما پیسې په خپل حسابي دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپانې دلاندې نه خپل لاس وروړاندې کړو،دا سیکه مې راواخیسته او ژر مې خپل دجیکټ جیب ته وغورځوله.
ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حیران یم چې دا څنګه وشول، زه عموماً ډېر سست یم او دژر فیصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندې چې زه دمعمولې خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنګه دا سیکه راواخیسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وویل، خو ما ترې مخ ګرځولی و او د بس سټاپ په لور په ګړندې ګامونو روان شوم، زه هم دهغې شیبې راهیسې نا ارامه یم.
په بس کې راته دخپلې خوښې سیټ غیږه خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپانه مې کتله خو هیڅ نه پوهیدم چې څه په کې لیکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه یم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ویلې دي، هیڅ مې نه یادیږي بس دجیکټ د جیب په تل کې ایښې سیکه راته بلا ګرځیدلې ده.
یو وارې مې تکل وکړ چې یوځای کې یې خطاکړم، خو یونا لیدلی ځواک مې لاس وونیسی، دسهارراهیسې مې ځان څوواري تسله کړی دی... داچې په ټوله دنیا کې د ورځې په میلینونو ډالرو غلاګانې کیږي، سیاست وال هره ورځ رشوت اخلې کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر څوواري په سرکاري ټیلې فون دخپلوملګرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنګه دپلار په ځمکه خیټه اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دمیراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنیمې روپۍ په سیکه نا ارامه یم ...لعنت دې وي پرما، خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سیکې یرغمل نیولي وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر یم چې هغه ډېر لوی او بښونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دګناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ایمانداره یم، یوځل یې په تادۍ کې راته زیاتې پیسې بیرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې دیوې نوې مجلې نوې ګڼه یې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي.
خو زه نن خپل ځان ته عجیبه ښیسیدم، ځان راته وایي"ښه نوټول عمر دې یوه بله څیره په مخ لګولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څیره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنیا همدغسې ده...دیوې سیکې هیڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"بیا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښیناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مایې ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په یوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنګه؟"ما سترګې پټې کړې اوځان ته مې وویل:
"نارمل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بیا به داسې نه کووم"ځان مې غلی شو خو بیا یې لکه دښامار سر راپورته کړو"داپیسې ستا نه وې"ما ورسره استدلال وکړو"دا دهټۍ وال پیسې هم نه دي....یو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سیکې خاوند پسې چیرته ګرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مې په قهر وویل:"ښه نو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پیدا شي نو هره ورځ به دا کار کوې، په دې سیکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهټۍ وال نه هره ورځ، ورځپانه اخلم "...ځان وخاندل" ښه نور" داچې زه هره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ویل خوبس ودریدو او زما ځای رارسیدلی وو، زه دبس نه ورښکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې

www.pukhto.net

تیرشوم نو د ورځپاڼي هټۍ رانه څو ګامه لیرې وه، په دې وخت کي به دښوونځي هلکان یا بې کاره ځوانان دهټۍ خوا اوشا دلرګي په تختو ایښي رنګارنګ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هټۍ وال به دلرګي په یو تش صندق ناست او چاې به یې څښلي.
زه دهټۍ مخي ته ودرېدم نو دی ژر را اوچت شو راته یې دچایو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په یو شیلف دسیګرټو قوتۍ،دبسکټو او کاغذي رومالونووړې پیکټي ایښي وې،ما دکاغذي رومالونو وړوکې پیکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجیکټ دجیب نه هغه سیکه را وویستله او ډېر په چټکۍ مې ورځپاڼو په ګېډۍ کي کیښوده "شل پیسې"هغه وویل ما دخپلي بټوې نه پیسې راوویستلي هغه ته مې په لاس کي ورکړې،درومال پیکټ مې ترې راواخیستو او دکور په لورې روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتیا ده، زه یواځې دخپلو پښو ښکالو اورم.

دژبې خرپ

نن دبرتانیا په ټولو لویو وړو ورځپاڼوکي زما فوټو چاپ شوی دی،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندي او زما سترګي دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي یې پرې وهلي ده، دعکس سره داسي جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسرې دیو پرمختللي سیسټم دپرانیستي په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره"ځینو ورځپاڼودا عکس په دویم مخ کي چاپ کړی دی ځینو یې په وروستي مخ، ځکه چي دنن لوی خبردترکۍ هغه زلزله ده چي دوه زره کسان په کي مړه شوي دي.
زما میرمني نن دغرمي هغه وخت په ورځپاڼو کي زما عکس ولیدو چي د ورځي سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځای ټولي ورځپاڼي وار په وار لیدې او هغه ټولي یې کور ته راوړې چي دا عکس په کي چاپ شوی و،بیا یې راته دکار ځای ته ټیلیفون وکړو او وویل چي هغې ټول دوستان او دپیژندګلوې خلک خبر کړي دي چي ورځپاڼه وګوري.
زه خبروم چي هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي،دهغه ښځه زما دمیرمني سیالة وه، په هره موقعه به یې دخپلو لویو-لویو شتمنو ملګرو،دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلي وو... اوس زما ښځې له خدای موقعه په لاس ورکړې وه،په کوین میرې روغتون کي زما پنځه کاله کېږي چي دکمپیوټر انجینر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،یو کال کېږي چي یوې امریکایي کمپنۍ دایکسرې نوی ماشین جوړ کړی وچي دیو کمپیوټر سره تړلی واودبټن په یوکلیک (کیکاږلو) دهډوکي د هر اړخ عکس اخلي. ددې مشین دکار په هکله پنځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه،چي یو په کي زه اوم،په تېرو څو میاشتو کي مونږ ددې ماشین د رارسېدو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کي بوخت وو .
تېره میاشت خبر شوم چي ملکه به دروغتون ددې برخي لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین ښېګڼي ښایو،دملکي دراتګ دخبر سره په خلکو کي جوش پیدا شو، یوه ورځ مې ولیدل چي په هره برنډه کي دلرګینو دروازو په بیخ کي لګیدلې دپیتلو پټۍ پالش کېدې،بهر په هر چمن کي دهر یو بوټي سره یو باغبان لیدل کیدو، ځیني کوټي رنګ شوي ، دکړکیو دشیشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپیره دوړوکي دیوال دپاسه لګېدلي اوسپنیزې جنګلي په تور رنګ رنګ کیدې، او ددې لوی دروازې په هر مخ طلایي ټکي په تور مرمر کي بربښیدل.
یوه ورځ دروغتون مشر چي ما چیرې نه و لیدلی زمونږ څانګي ته راغی، دټولو سره یې ښه په خندا خبرې وکړې.

زمونږه مشره هم ورسره وه... راته يې وويل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اودا چې دهغې دراتللو نه يوه ورځ وړاندې به مونږ تمرين کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې يوشان تورې جامې يې په غاړه وې اوکړه وړه يې دپوليسو وو راغلل،زمونږ مشره ديو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل-خپل ځای ولاړ وو،زه دنوي ماشين سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه يوی بټنه کېکاږم،ګومان مې نه و چې ددې دومره لوی ماشين تر شا زه به چاته ښکاره شوی واي، زمونږ مشرې دملکې په شان يوڅو قدمه اخوا دېخوا واخيستل،يو څو تنو سره يې په نرمه لهجه خبرې وکړې او يو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې يو تن خپلې ګړۍ ته وکتل او ويې ويل بس دی اوس وړاندې ځو دوی ټول ووتل مونږ بيرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړريستورانټ ته ولاړم او په خپل ځای کښېناستم،له دې ځايه بهر چمن ښکارېدو،دريستورانټ زياتره کارکونکي ما پيژندل په دوی کې کترين هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو يوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انګرېزه وه.

يوواری ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې نه وړه ګلدانۍ اوچته کړه او په بل ميز يې کېښوده چې يو سپين پوستي سړی او ښځه پرې نا ست وو، بل واری دډوډۍ پاتې پيسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځای راته دلرګي پر تښته کېښودې.

ما ددې مشر ته شکايت کړی و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ يو خاموش سوړ جنګ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله-کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بيا به يې ورو غوندې وويل"زمونږ وطن يې مردار کړی دی"دميزونو دپاکولو پر وخت به يې دشونډو دلاندې يو څه وويل او ماته به يې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ريستورانټ کې تېرو او هغه به شاواوخوا ګرځېده نو زه به نا ارامه وم ، يو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوی پرې ځان واچوو، ځينو راته وويل:

"پروا يې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتګ خبره کوله او دنور کله په شان زماڅنګ ته دتيرېدو پر وخت يې وروغوندې وويل:"شکر دی چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنيا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنۍ نا زېږي چې په خپله ددې هيواد دورځپاڼولخوا په ورځ کې يوځلې خو بې عزته کيږي خيرزما يې څه......زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته يادونه وکړه چې صبا ته به نکټايي ترې ،بس دلته "زما يې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنيکټايي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرګ مفاجات" سحر چې دتک سپين کميس سره مې سره نيکټايي وتړله چې ميرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسيدم نو په ټولو دروازو پوليس والا ولاړ وو، ګاډي تالاشي کيدل دډاکټرانو او نرسانو شناختي کارټونه بيا-بيا کتل کيده، جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي ستيکرې په جامو لګولې چې له نورو وپيژندل شي، په خپلې څانګې کې مې وليدل چې ټول داسې جوړ او تيار راغلی وو ته به وايې چې واده دی، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړې و چې په کې ګرځيدلې نه شوه مونږ ته يې وويل چې"عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندې ګونجې ددريو پر ځای دولس شوې وې.

پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لويه دروازه رادننه شو،اولکه څنګه چې يو ورځ وړاندې مونږ لېدلي وو د لسو دولسو سړو يوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کيمرې سره دټيلي ويژن د فبلم جوړونکي هم تيار ولاړ وو، يو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځيدل داسې لکه چې دمچانو يوه جوپه خوځيږي.

www.pukhto.net

په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پیژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دایکسرې دماشین بټن ته مې زور ورکړو، یومریض مو دوړاندې نه تیار ودرولی و،نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بیول شوې وای چې په کمپیوټر دهغه مریض هډوکې ووینې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره یې خبرې پیل کړې،په دې وخت کې دڅو کیمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه یادیږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه یوه لحظه وو، بیا چې په ځان پوهیدم نوهر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حیران په خپل ځای ولاړ وم.

ملکې تقریبا په روغتون کې نیم ساعت تیر کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپینزې دروازې ووتلو نو تردېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له یو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مریضانو دایکسرې په اخیستو کار پیل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازدیګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې یې زما تصویر لیدلی وو راته به یې مبارکي وویله یابه راته موسکی شول چې مونږ دې پیژنو.

زه نن هم دنور کله په شان دچایو لپاره ریسټورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کېنډېناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترینا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس لیدلی دی که نه ...کېدای شي لیدلی وي او بد وربانده لګیدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بودۍ ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې څو کلونو داعصابي فشار نتیجه زما په بریالیتوب راوتلې وه. دریسټورانټ په څو میزونوکې ورځپاڼې ایښې وې او زما دبرې اعلان وو.

ما چای خلاصې کړې او له ریسټوانټ نه چې ووتلمه نو کاترین مې ولېده دهغې په لاس کې دپیالو ډک یو پتنوس وو،زما زړه ودرزېدو، فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونیسي... ښایي له ماسره هیڅ خبره ونکړي...ښایي له ما بښنه وغواړي... ښایي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته یې ډېر په عجیبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې یو تربور بل ته دحج مبارکي وایي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتیرې چړې یو خرپ... چې زما زړه کې یې ووهلو... راته یې وویل:

"څنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو یې زما له غوږونو نه ووتلو.

یواځې شیبې

نرګس دتیرو څو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شیان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به یې لونو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به یې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرګس دکونډتون کال پوره شوی و، تیر کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپي مرګ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو دیوځای ژوند مزی یې پرې کړې.

نرګس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،څلور لونه یې دخپل-خپل کور وې،یو زوی یې لره چې د واده نه وروسته ورسره څو میاشتې پاتې شو،خو بیا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې یو کور دیوې کورنۍ لپاره بس ګڼل کیږي دخاوند تر ژونده نرګس ډاډه وه چې خپل فرض یې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې ټیکسي چلوله او دورځې چې به یې خوب پوره شو نو دنرګس دلاس رنګا رنګ خواړه به یې خوړل،خو اوس دا یواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجیانې او

www.pukhto.net

دماتو پیسو بټوه یې په جیب کې کېښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې یوې ورې جینۍ خپل ګلابي بایسیکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانیستي او په خبرو اخته وې، د نرګس په لیدو یې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووایو.
دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرګس ددې دوکانداران پېژندل،دځینو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ویلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې دیوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړې زړه داده شو، د تیرو څو ورځو د یوازې توب احساس یې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تیر کړی و، ژبه یې ماته کوده زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنیا په معاملو پوهیده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټیلي فون کوو، بیا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړینې نه وروسته یوه-یوه لور به ورکره پاتې کیده زوی به یې هم لیدو،بیا ورو-ورو ددوی راتګ کم شو په ټیلي فون به خبرې کیدې، نرګس به دزوی نه مروره وه چې هغه یې پوښتنه نه کوي،خو شهباز دښار په بل سرکې اوسیده، هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتۍ په ورځ بیا په سړک روان وي، نرګس به مابښام مهال ډېره زوریده، جانباز به راډیو ډېره اوریده او کله چې نرګس به ډېره خفه شوه نو دراډیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لوړکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرې لور ورته وویل: "مورې د ژبې یا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرګس ورته وویل:
"اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دېرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتې کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې وربانډې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه او هغه وربانډې کار بندکړو، نرګس پرې ډېره ګرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلی وه، بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي،خبره رښتیا هم وه دنرګس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وي، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خانې جوړې وې، په دې هیوادکې ډېرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرګس به ویل کوټه هلک ته څنګه په کرایه ورکړم دی به وځي ننوځي لوښي به راته ناولي کوي، انجلۍ که وي هغه به ملګری لري څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډېره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې ګیله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنګه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشې چلولی چې بهر وګرځې...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پیدا کړې" زړې په هغه شېبه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زاری کولې چې ما هم واخله.
ورځې په میاشتو بدلې شوې او نرګس ورو-ورو دخپل یوازې ژوند سره عادت پیداکړو،کله-کله به دجانباز نږدې ملګرو ترېنه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډېر خیال ساتلو، نرګس ته به یې ویل ده ته وطني شیان پخوه چې دیوازې توب احساس ونه کړي.
هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرګس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول.
دجانباز دمړینې نه وروسته اشرف به یوازې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرګس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې درېیمه لور سیلی راتله، خونن هغی سحر ورته په ټیلیفون کې ویلي و چې دا زکام

www.pukhto.net

شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکليف ډېره زهيره شوه، سيلی ته يې وويل چې ارام دې وکړي بيا دغرمې يې پام شو چې اشرف هم راتلو دا يو څه نا ارامه شوه،بل هيڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنی دغړي په شان و،خو هغی ته يوه عجيبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا ديو پردي سړي سره په کور کې يواځې وه نو بيا....يو وارې ټيلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووايي چې مه راځه، خو بيا ودرېده دماښام او ديواځيتوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه ديوې اونی راهيسې په کور کې يواځې وه، درې ورځې کيدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په يخچال کې يې دتيرو ځوورځو پاتې ډوډی گرموله او خوړله.
اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا يې راوړه نو سمدلاسه يې پخلی پيل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وريژې بينډی هم وې، دپخلي پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تيره بيا دميلمنو لپاره چې به يې پخلي کاوو، په داسې وخت کې به جانباز هم د دی سره په پخلي کې لاس کوو، ترکاري به يې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به يې ورته غوښه اخته کوله.
دکله راهيسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بيل شوي وو،نرگس او جانباز يو بل ته ډېر نږدې شوي وو،او هم په دې خبره به د هغی زړه ارې ارې شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شيبې ډېرې ناوخته وموندلې،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازديگر لمونځ يې وکړو.
اشرف چې ماښام راورسيدو نو نرگس ايله دخپلې مشرې لور سره په ټيلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ويلې و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې يواځې وي،خو لور يې يواځې دومره ورته وويل چې کاکا ته مې سلام ووايه،دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس يو څو شيبې داشرف سر کښيناسته، بيا يې ډوډی تابيا وکړه،اودواړو په گډه وخوړه، دوی زيات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو څوتنو ځوانانو کيسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواري دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسي گړی ته وکتل نو د نرگس سترگې هم ديوالي ساعت ته په ځيرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حيرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپيره وخت په دې غم نه شو.
اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار يې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به يې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وينا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شويئ په دوکان کې دوه ورځې کار پيل کړ،هغې پيسوته دومره اړتيا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه.
دوه مياشتې همدغسې واوړېدې او يوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه- نه دی ليدلی،که څه هم دې به ورسره په ټيليفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمي احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو.
په يو غسل خانه کې دنل اوبه څڅيدې هغه يې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لويه ونه يې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابيا يې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به يې ورپورې ملنډې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولی.
هغې اوس په ځان يو څه اعتماد پيداکړی و داشرف په خبرو به يې زړه ته ډاډ وموندلو اوځان به يې يواځې نه احساسوو.

www.pukhto.net

یوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په مورکې یې یوه څه بدلون ولیدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامې اغوستې،د وېښتو کلکه کوڅۍ او غټ څادر په سر...دجانباز دمړینې نه وروسته هغې رنگین لباس نه و اغوستی،خو نن د هغی اسماني رنګه وریښمېنې جامې په غاړه وې،دڅادر په ځای دشیفون لوپټه یې په سر وه اوچې لور ته ورننږدې شوه نو دجامو نه یې دهغه مخصوص عطرو خوشبویي راپورته شو چې جانباز به ورله راوړو، نرگس دلمسو په خبرو خندل او څو واری یې لور هم په غیږه کې ونیوله.

د مور دا بدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حیرانونکی و، دوه لونې یې خوشحاله وې، نورو بیغوري ښرګنده کړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسته خپله مور ولیده نوتندی یې تریو ونیولو، هغه خبر و چې اشرف ددوی کور ته ډېر تلو راتلو ځکه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتگ خبره کوله.خو په خپل مور کې یې دا بدلون خوښ نشو، داخلک به څه وایي دهغه په زړه کې وګرځیده، خو بیا دښځې په وړاندې یې مورته څه ونه ویل. شهباز چې دورځې دتیرېدو وروسته دکور په لور روان شو نو ښځې یې لومړۍ خبره همدا وکړه"مورنن ډېر فیشن کړی و"شهباز دقهر نه هېڅ ونه ویل خو بس خپلې شونډې یې وچیچلې او دموټر رفتار یې نور هم تیزکړو.

هغه ماښام نرگس دټیلیفون غوږۍ نیولی وه او په بل سر کې یې دخپل زوی ویناګانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وګوره... دا زما خسرګنۍ به څه وایي دا خلک به څه وایي..."او بیا شهباز چې داشرف نوم واخیستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف کا کا ډېراحترام کاوو دی دومره پریوتی انسان دی..."نرگس هیڅ ونه ویل بس ورو غونډې یې غوږۍ بیرته کېښوده اومخامخ لګیدلې هنداري ته ځیر شوه.

په بله ورځ دهغې لور سیلۍ ورکره راغله نو نرگس دکور دروازه ورته پرانیسته، دهغې ټول وجود په خړو جامو کې پټ و اوپه سر یې تور څادرکلک تاو کړی و، دهغې په شونډو یوه ستړې موسکا راښکاره او بیا ورکه شوه.

نیمګړې کیسه

په کوڅه کې دجوارو دنینو خرڅونکي غږ را پورته شو"پولی واخلئ پولی... دکور ماشومانو لویې دروازې ته منډې کړې،هغه هم له ځایه را پاڅیده، دڅادر د پیڅکې پورې تړلې پیسې یې پرانیستې او دخپل دروند وجود سره دکوڅې په لورې روانه شوه، لږه شیبه وړاندې هغې پټاسې خوړلې وې چې وربنداری یې دچا دکوژدنې نه ورته راوړې وې،او دهغې نه هم وړاندې هغې ډوډۍ خوړلې وه، دډوډۍ نه وړاندې یې ګنډېرې ژولي وی او دګنډېرو ضرورت ورته ځکه پیدا شوی و چې ډېره مالګینه غوښه یې خوړلې وه.

دهغې په ژوند کې دوه کاره وو، یو ټوله ورځ خواړه او بله په کټ به پریوته او سترګې چې به یې پټې کړې نو ځان به یې دناوې په حیث لیدلو، دهغې په زړه کې بس یو ارمان و و،واده...واده او واده...

دپیغلتوب په درشل کې به یې شپه او ورځ دا خوبونه لیدل چې ډېر ژر به یې څوک وغواړې.

هغه په دې غم کې نه وه چې سړی به څنګه وي کار به څه کوي ځوان به وي که زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنیا اباده وه،ځکه خو یې سبق هم پوره نه کړو ددې نه مشرې دوه خویندې چې واده شوی،نو هر چا به ددې د راتلونکي په هکله خبرې کولې،بیا دهغې وروڼو هم ودونه وکړل،په کور کې ماشومان وزیږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور یې دپخلن کار نه شو

www.pukhto.net

کولی، ځکه خو دې د اخلي پخلي کار په خپل لاس کې واخیستو او هم ددې ورځې نه ددې ولوږه هم زیاته شوه، د ډوډۍ نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولوو نو پاتې شیان به یې هم خوړل بیا به هم دې ته خپله خیټه تشه ښکارېده،دکوځې نه یو پلورونکې به نه شو تېرېدای دهغې دکور مخې ته یې دخوراک دشیانو دخرڅولو لپاره ضرور ناره وهله،"وړې دې وړې ... دجوارو نینی ګنډېرۍ...نان خطایي...کیک یوه ورځ ورته وریندارې په ټوکو کې وویل:

"خیټه ده که ژرنده...هډو ودرېږي نه...خو دې به دهیچا پروا نه کوله...بس خواړه وو چې ددې خیټې ته ورولویدل، ددې وزن اوس دومره زیات شوی و چې په ګرځیدوبه یې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، یو کار به یې وکړو نو بې حاله به ناسته وه، په دې ځوانه ځوانی کې خلکو وربانډې رنګارنګ نومونه ایښي وو.

ډومبکې،مېښه....پنډه شابو....چاټی.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ویلې و چې که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې ګانې ورکومه،خو هلکانو به غوږونه ونیول چې دې غواګۍ سر به څوک ژوند تیروي.

ښه نو ولوستونکیه.....تر دې خو ما کیسه وکړه پاتې کیسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وایې چې کیسه لیکل ستا کار دی..تراوسه ددې جینۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولې دې داسې کیسه پیل کړه چې پای له ما غواړي ښه سمه ده...ما ځینو خلکو ته دا کیسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چې نور نو ددې جینۍ سره څه وکړم.

یوه ډله خلکو راته وویل چې که داجینۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ یې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عیب نه دی... یو رژیم (دخواړو پلان)دې ورته څوک ونیسي... سمه به شي او په کار ده چې یو څوک یې وکړي.

خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چې که ستا ورو،زوی ،ماما یا نردې خپلوانو کې یو ناواده سړی وي نو ایا دوی به دا جینۍ وغواړي؟

یوې بلې ډلې راته وویل چې دا جینۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چې پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کې تېر کړي،کله چې دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونه خوینډې به وربانډې راټول وي،عزت او ناموس به یې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.

خو زما پوښتنه دا ده چې څوک به دخپل خور،لور وریرې، خورزې یا لمسۍ ته داسې راتلونکې وغواړي، ښه نو ولوستونکیه... څه چرت وهې افرین شه چې تراوسه دا کیسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چې وړاندې دا کیسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چې ته زما خبره نه منې نو زه به دا کیسه همدغسې پرېږدم نیمګړې...

پلار،موراو لور

پښتنه له اسمانه ځمکې ته را وغورځېده،په وجود کې یې ساه نه وه،خو په منډه وه،ماشومه لور یې په غېږه کې نیولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سړک کوم خواته ورتله،دیوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورتیله کړه،دموټر ډریور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومې لورته یې اشاره کوله، لکه چې یې ویل"په خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژنې."

پښتنې ډېر مزل وکړوخو دستړیااحساس یې نه کاوو،که یوې تیرې دهغې پښه نه وی نیولې نو ښایي همدغسې به روانه وی، دا هم هلته دسړک په غاړه په لویه تیره کښیناسته، ماشومې تمنا ته یې وکتل هغه حیرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټی لاس یې ددې پر مخ کیښودو نو پښتنې ولیدل چې دهغې مخ په اوښکو لوند وو، ډیوزې نه یې هم اوبه راواني وې، د دې په اوږه

www.pukhto.net

دځرمني تور بکس ځوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل.
څو شيبې وړاندې هغه په څومره هيلو دپلار کورته ورغلي وه،يو کلني تمنا ته يې په ټوله لار غوړکې خبرې کولې،چې بابا ووينې نو په تندې لاس به بړدې او سلام به ورته وکړې، تمنا به کټ-کټ وخندل.
د پښتنې مور د ساه لنډی مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نه لرله چې دمور پوښتنې ته ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغې څو واري جرګې مرکې وکړې خو ده دهيڅا نه منله، دپښتنې ګناه ډېره لويه وه،هغې په خپله خوښه د وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نه و، ددوی ژبه يې هم نه ويله او دخان زوی هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي،د دې په واده کې هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوې وه،خو هغې ليدلې و چې ددې نه وړاندې وروسته ځينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو څو ميندو پلرونه څه موده خفه و،خو بيا يې هر څه منلې وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتنې همداسې ګڼله، داسې نه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوی چلن وکړو.خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پيغور ورکړی و"د بې غيرت" او د "بی ناموس" خطاب يې ورله ورکړی و، د پښتنې دپلار لپاره دا پيغور دټوپک له ډز او دتورې له ګوزاره سخت وو.
پښتنې وړه تمنا له غيږې ښکته کړه،هغه اوس اودرېدی شوه او دمور دګونډې سره يې ډډه ولګوله،پښتنې ځادر سم کړو دبکس نه يې يو بسکټ راوويستلواودتمنا په لاس کې يې ورکړو، نور کله به دې ماشومې چيغې وهلې،لاس پښې به يې غورځول، خو نن په حيرانونکي توګه غلې وه، لور دمور غم احساس کړی و، پښتنې لاري ته کتل، سرک خوشې و، هغه په ټيکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې يوه ورځ وه چې هغه دماما سره په يوې بلې ټيکسې کې له کوره ووتله، نه يې ورور لاس ونيولو، نه يې پلار په سرلاس کيښودو نه مور دهغې په سر قران شريف ونيولو نه يې پرې پټاسې وشيندلې. هغه په تيرو لسو کالو کې بيا خپل کور ته نه وه تللې، پلار يې ويلې و چې که بيرته راغلې نو وژنم دې.
ورونو به يې حال پوښتلو او کله- کله به يې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوی،دوارث دپوهنتون يو استاد چې دپښتنې دپلار ملګری وو،په ننواتې ولاړو دهغې ماماګانو، تروريانو،ورته په وار وار مينت زاری وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو خپلوانو ورته يادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددريو اولادونو مور ده،خو دا وړی نه شړی کيده.
نن هغې يو واري خپل ځان راټول کړو،دمور د ليدو په هيله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه،خو پلار يې ددې دليدو سره په ښکنځلو سر شو هغې لا خپل بوټان له پښو نه وويستې او د وړې تمنا لاس هم ها غسې په تندې پاتې شو، د هغې پلار خپلې څپلې ته لاس کړو، د پښتنې خور ژر د خپل پلار لاس ونيولو،هغې ته يې وويل:"ببې ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه يو څه وارخطا شوه خو بيا يې ځان کلک کړو او پلار ته يې وويل:"بابا جانه بس کړه...ومې ښه ... ما ډېره لويه ګناه کړې،خو خدای پاک هم ښونکی دی،زاري درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... " خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"ښنل مښل نشته..."جرآت دې څنګه وکړو چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلې نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال ځوړند د تمانچې پټی ته لاس کړو، د پښتنې خوينډې په چيغوشوې "ولاړه شه خوری... " او دواړو د پلار له لاسه تمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړی خو د پلار څپيړو

www.pukhto.net

راوغورځوله، وړه تمنا په چيغو وه، ښېنتنې خپل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته يې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د تمنا دويرې ډک غږ دې ته اړکړه چې له هغه ځايه ځان وباسي، هغې لکه د چرګې تمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې يې يو وارې شاته وکتل، دپلار خيره ورته داسې ايسېده لکه چې ددې قاتل وي، بيا په يوه منډه له کوڅې لوی سړک ته را اوتله،د سر څادر يې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چې دهغې ځانته پام شو نو يو وارې بيا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لونو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه يې له کوره رخصتوي دخوارو پتنوس ورسره وي.
هغه دپلار کور ته په ټيکسۍ کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هېڅ اميد نه و چې بېرته تللو لپاره به ورته څه پيدا شي،خو قسمت يې ښه و،يوه لارۍ ورته ودرېده،هغه په سيټ کښېناسته خو بيا يې هم ژړل،ورسره ناستې يوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " ښېنتنې په ژړا وويل: " پلار مې مړ شو"

دشيشې ګيلاس

بصرۍ په تناره کې ډوډۍ لګولې،دمازديګر لمونځ شوی و،او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلی وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به يې دملګرو سره دلارې پر سر بنډار کاوو اوناوخته به کور ته را رسيدو.بصرۍ به دمازديګراودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار ځړېدله ما شومانو ته يې ويل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوی ته به يې د وخته ډوډۍ ورکړې وه،ځکه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندی به يې تريو نيولی و دکور دروازې ته به يې لته ورکړه بس ته به وايې بهر چا سره يې جنګ کړی دی.
دبصرۍ خوابښې دخپل مشر زوی سره يو ځای اوسيده او کور يې دعالم خان کور سره ديوال په ديوال و دعالم خان مشره وربنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډۍ لګولې،هغه څه چې دکلي په هر کور کې به دډوډيو خوشبويې خپور وو.
نن بصرۍ دعاګانې کولې چې عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوۍ لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوۍ کې خوټکيده، خو لا کلکه وه "خدای خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چې نه خوړينيږي"بصرۍ به هر وارې دکټوۍ سر لرې کړو او دا جمله به يې له خولې را او ووتله، په دې کې نا څاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصرۍ پو هه شوه عالم خان کور ته راننږدی وۀ،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوی هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بيا چې عالم خان به ډوډۍ وخوړه او ټول به دهغه په تندي پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځايونو نه به يو- يو راښکاره شو.
بصرۍ له کټوۍ سر ليرې کړو او غوښه يې په ګوته کې ونيوله، تراوسه خوړينه نه وه خو هغې ژر دسترخوان واچو، هر څه يې دعالم خان مخې ته کيښودل، هغه مخ او لاسونه وينځلې و اواوس ډوډۍ ته ناست و، دغوښې ټوټه يې چې خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصرۍ ورته په ورو غږ وويل:
"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅيدو، هغه يې له کمڅۍ ونيوله، بيا يې ورله ديوال سره يو ډغره ورکړه، بصرۍ چې ترڅو ځان ټينګاوو عالم خان ورله څپلۍ را خلاصه کړه دبصرۍ له خولې نه تشه سلګۍ را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصرۍ په سترګو توره تياره شوه.

www.pukhto.net

عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرۍ له سر او پوزې نه ويني رواني وې،او دمور دوينو په ليدو دهغې لوني په ژړا شوی.

دعالم خان غږ د هغه مورهم اوريدلی واولړه شي‌به وروسته شاخوباني دهغي دروازې نه سر را د دننه کړوچي ددواړو کورونو تر منځ په ديوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل.شاخوباني ماشومان په قلاره کړل او په اوبو يې دبصرۍ پرهرونه وينځل، بيا يې کورکمن او دشړشموتيل يوځای کړل او بصرۍ ته يې په سر پټۍ وتړله.

دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالي کيسه وکړه، شاخوباني دشونډو لاندې يوڅو ښېرې عالم خان ته وکړې،زړه يې کيدو چي دبصرۍ سره کښيني خو د ديوال بلې غاړې نه يې دخوابنې غږ واورېدو چي"څه شوی دي" ته هم ورسره کښيناستي هغه زما زوی ډوډۍ خوړلي ده که نه؟" شا خوباني بيرته خوابنې ته ولاړه او هغې ته يې په لنډو تولو کيسه تيره کړه،او لکه چي دبصرۍ تمه وه دخوابنې لوړ غږيې بيا واورېدو"سړي خو همدغسي وي نو.....دا خبره نه وه چي غوښه په څومره وخت کې خوړينېږي، داسي پواړې ښځې د وهلو دي".په بله ورځ بصرۍ سر او نيم مخ په څادر پټ کړي و او دکور کارونه يې داسي کول لکه چي هيڅ نه وو شوي، عالم خان دخپل مور سره ډوډۍ خوړلي وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.

دبصرۍ دوی کور دکلي دچم نه لږ ليرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبرېدل، خو بيا هم دکلي په ژوند کې دښځو وهل تکول عامه خبره وه ،دبصرۍ لپاره ګران کار دا و چي که کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چي سر يې ولي تړلی دی نو يوه نوې بهانه به ورته جوړه کړي،ځکه خوابنې ورته ويلي و چي پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پښې خوئيدل د بام (چت) نه راپرېوتل- د دروازې سره جنګيدل، د وړو غونډوسکی په سر لګيدل، د ديوال نه را پرېوتل، دا هر څه دبصرۍ په زړه و، دمور له کوره به هم که چا وربانديې پېښه وکړه نو بصرۍ به ورته دروغ ويل.

هغه به دجمعې ورځ ته ډېره نه خوشحاليده،عالم خان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کله ماشومان به يې رټل، په دې جمعه خو دهغې ليور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.

فريد خان په ښار کې اوسيدو اوهم هلته يې يوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعليم يې هم کړی و، بصرۍ به دشاخوباني نه دومره نه شرميده لکه چي دصابرې نه، هغې به ډېرې پوښتني کولي او دبصرۍ سره به د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالي هم ډېر فيشني واوخبرې به يې هم بل شان کولي.

په داسي جمعه به بصرۍ دشا خوباني سره ډېره مرسته کوله،ددريو واړو ورونو ټبر به يو ځای ډوډۍ خوړله، ډېرش دوه ډېرش کسان به په دسترخوان کښيناستل،د ډوډۍ خوړو نه وروسته بصرۍ او شاخوباني لوښي وينځل او صابره دخوابنې سره ناسته وه. د لوښو وينځلو نه وروسته بصرۍ غوښتل چي ورو غوندې ځان خپل کور کې ورک کړي،خو کله چي دا دخپل کور په لورې روانه شوه نو صابره هم ورپسي را پاځېده،دبصرۍ خوابنې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوخته وه.

کله چي بصرۍ دصابرې په کوټه کې يواځې کښېناسته نو هغې اوس هم سر اومخ په څادر پټ کړی وو ،صابرې ورته وويل:

"ځه بس دی اوس خو سړي نشته مخ اوسر لوڅ کړه"بصرۍ هم له دې خبرې وېرېده،خو اوس بله لاره ورسره نه و ،دمخ نه يې پلو لرې کړو خو تندی يې هماغسي پټ و ،صابره ورته يوه شېبه ځير شوه اوبيا يې وويل:"دا په پوزه دې څه چل شوی دی؟"بصرۍ وويل: "هيڅ"

صابرې دهغې دتندي نه دڅادر پلو اوچت کړو او دهغې پرهر يې وکتلو، بيا يې وويل:"عالم خان لکه چي بيا دربانديې لاس اوچت کړی دی"بصرۍ له شرمه سترګې ټيټي کړې،هغې غوښتل چي

www.pukhto.net

ځمکه وشلیږي او دا په کي ورکه شي،هيڅ يي ونه ويل،صابره يوه شيبه غلي وه،بيا يي
وويل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعث دی چې سړی دې وهي..... يوه ورځ به دې مړه کړي"
دبصرۍ سترګي له اوښکو ډکي شوی" څه
وکړمه......عالم خان په وړو خبرو په قهر شي.... زيات وخت زه ملامته يمه......"همدغه خو
غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونيوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل
يي ناروا دی،ولي عالم خان چيرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفريد خان موټر له زاړه
کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟"
د صابرې دسترګو نه دوه اوښکي نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په
ګوتو راټينک کړل اوسترګي يي ومښلي"دا به زما په قسمت کې ليکلي وي... که نه نور ورونه خو
يي ډير ښه دی"صابرې بې واره وويل:
"داځکه چې نور يي ستا په شان ښځې نه لري"دبصرۍ غرور نور هم خاورې شو،صابرې په
خپلې خبرې يو څه پښيمانه ښکاريده.... ژر يي بصرۍ نه ښنه وغوښته او بيا پاځيده بهر
دماشومانو چيغې او شور ځوږ ددې الامه وه چې فريد ښار ته دتللو لپاره به کوټې ته راوتلی
وي،بصرۍ هغې ته منت وکړو چې خواښې يا فريد ته دې څه ونه وايي ځکه چې عالم خان
خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بيا يي ورته نصيحتونه وکړل، چې دعالم
خان لاس دې ونيسی ،که هغه ورته څپيړه ورکوي نو بصرۍ خو دې هم يو شی ورباندې
وغورځوی، بصرۍ پېکه خندا وکړه او ويې ويل:
"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کي ودريده او په غلي غږ يي هغې ته
وويل:"فريد خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولی، يوځل مي داوبو په ګيلاس ويشتی واو
ورته مي ويلي و چې که بل ځل يي راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوټې ته ووځمه، ښه ده
چې کورمالت مي ننداره وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشيشې ګيلاس
وويني رانه يي ليرې کړي، په دې خبره بصرۍ ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته
رواني شوی،په هغه شپه بصرۍ دخوب نه وړاندې تر ډيره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ
کې يي دصابرې خبرو انګازې کولې.
څوورځې واوړېدې دبصرۍ خواښې دعلاج په پلمه څوورځو لپاره ښار ته دفريد خان کورته
ولاړه، بصرۍ او شاخوباني به ددوډۍ پر وخت په ازاده خبرې کولې.
ددوی دخبرو موضوع به ډېرې دصابرې خبرې وې،دواړو ارمان کاوو چې دتعليم له برکته
دصابرې ژوند ددوئ نه بهتره و، بيا به يي دهغې دشيشې ګيلاس خبره رايادە کړه او وبه يې
خاندل، بصرۍ يو سوړ اسويلی وکړو او ويې ويل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته يم چې د سړي نه
راته بلا جوړه شوې ده" شاخوباني ورته وويل:"يواځې ستا لپاره .....کټل دې نه چې تيره ورځ يي
د صابرې سره په څومره ورين تندې خبرې کولې" بصرۍ شيبه غلې وه،دا خبره رښتيا وه چې
عالم خان دکور نه بهر يو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به يي دټولې دنيا
ټوکې کولې د بصرۍ د مور پلار او د ورونو خويندو به يي ډير عزت کاو....شاخوباني ته يي
وويل:"ډېر مي ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل
ونکړي،خو نه پوهيږم چې څه وکړم که چيرته نه دصبر تاويز پيدا کيدو نو عالم خان ته به مي
راوړی وای" شاخوباني ژر دهغې په خوله لاس کيښودو"پام کوه چې دتاويز خبره
ونکړې....دبصرۍ مشر ليور اسلامي دې او دتاويزونو، زيارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواج
نه لاره.
دبصرۍ خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته
چې کور ته را ورسيدو نو بصرۍ ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلي دښارنه دوه درې ساعته

www.pukhto.net

دموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه دېرې لاری اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل.
بصرې نه وه خبره چي عالم خان به ډوډۍ خوړلي وي که نه خوبیا هم هر شی یې ورته ژر-ژر په دسترخوان کېښودو،اوس خویې د ډوډۍ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاستیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوښتي وه چي تر دوو دریو ساعتو به په کي هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چي عالم خان به ورته څه نه وایي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصرې ته وکتل او ویې ویل:"ډیره بې عقله ښځه یې کنه" د بصرې زړه یو درز وکړ عالم خان دڅپلو سره په کټ غزیدلی و.
بصرې ورنږدې شوه او په وېره یې ترې وپوښتل" خیر خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصرې په ځان کي یوه څه نور جرات پیداکړو او ویې ویل" ښه نو ولې په قهر یې ډوډۍ تیاره او ګرمه ده" عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کټونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټي ووتلو نو بصرې حیرانه پاتي شوه څه وکړي نور کله چي به عالم خان ډوډۍ نه خوړه نو دي ته به یې وویل چي نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولي په بل سر کي یوه وړه کوټه جوړه وه چي ماشومانو به په کي خپل کتابونه او دښوونځي شیان ایښودل،یو ګوټ کي کټ هم واو چي کله به عالم خان دبصرې سره دېرې ناندرې وو هلي نو هلته به ویده شو.
عالم خان دکوټي دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصرې پوهه شوه چي دی به هم هلته شپه تېروي،نږدې وه چي عالم خان ددې کوټي دروازه دننه بنده کړي وای چي بصرې ځان په زوره کوټه کي دننه کړو او دروازه یې وتړله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلې څپلې ویستلی او په کټ وغزېدو، بصرې ورته وویل:"طبیعت خو دي سم دی کنه....ډوډۍ دي ونه خوړه؟" "څه ډوډۍ-ډوډۍ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دي راته پخ کړي دي چي ته به پرې سترې شوې یې."
دبصرې دغوږونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دي ماتېده چي دا خبره دي څو شېبې وړاندې راته کړي وای.عالم خان ددېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښېناستو،دا بصرې خو بل شان وه،دې بصرې خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کي خارښت پیداشو، هغه خپلې څپلې ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو دروند شی ولګیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چي دا به څه شی وي،چي بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غېږ کي پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کي نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لړه شیبه وروسته چي ده سر راپورته کړو نو بصرې یې ولیده چي په لاس کي یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لوړې راوالوتواو عالم خان چي دخپل مخ دحفاظت لپاره لاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.
عالم خان ته په خپل ټول وجود کي د درد څړیکي احساس شوی، دهغه له خولې اوس ځړېروي را وتل، دبصرې دخولي څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کي ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندي او پوزې نه وینې روانې وې.
بصرې له کوټي را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کي کورکمان او تیل لټول،او بصرې په ارامه ویده وه.
په بل سحر چي ماشومان ښونځیو ته تلل نوپلار یې ولېدو چي په سر یې پټۍ تړلي وه، دهغه پوزه هم پړسېدلي وه او لاس یې په شړې کي تاو کړی و، عالم خان چي له کوره راوتلو نو چرت یې

www.pukhto.net

وهلو چې خلکو ته به څه وايي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په ختو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصرى به څنګه خلکو ته باني جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي ځومره لوى عذاب دى.
په پټيو کې يو کروندګر ترې پوښتنه وکړه"خير خو دى چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په يوه پيکه خندا وويل:
"نه ياره بيګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګيده...پوزه مې وينې شوه خو... خداى فضل وکړو".
اخوا بصرى شاخوبانې ته دشپې کيسه کوله او بيا يې ورته وويل:
"که ښار نه دې لوښې راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتيدونکي) ګيلاسونو يوسيټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتيږي"

سنيما

نازنين خپله طلاى رنګه بټوه په ميز کيښوده او د اوچتو پوندو د نازکو پيزارو سره په کټ پريوته هما په يوه کرسى ځان وغورځاوو. په لاس کې نيولى د مريو ګلابى سينډلو تنى يې پرانستلى.
پروين لاتروسه د سر نه خپل ګلدار څادر هم نه وو لرى کړى او د کوټې سره جوخت غسل خانى ته يې منډه کړى وه.
دا درې واړه هم اوس د خپلى نږدى او پخوانې ملګرى زيبا د واده نه راګرځيدلى وى او د ډاکټرانو د ليلى په يوه کوټه کې وى. دا کوټه د پروين وه هغه د ښار په لوى روغتون کې د ډاکټرى ورستى کال (سيټاج) پوره کاوو چې وريسى به يې سبق خلاصيده. نازنين او هما د زيبا په واده کې د ګډون لپاره د پروين په کوټه کې ايسارى وى. دا پلان دوى هغه وخت جوړ کړى وۀ چې د زيبا د واده کارډ ورته رسيدلې وۀ.

پروين چې د غسل خانى نه راوتله نو يوه شيبه يې نازنين او هما ته وکتل. دواړو سترګى پټى کړى وى او په کوټه کې خاموشى وه. پروين د يوى کرسى نه ګدى راوخيسته او نازنين يې پرى وويشته.
تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلى يې؟ د نازنين او هما له خولى ګډ اوازونه راوتل {{سترى يمه دمه کوومه}} او درى واړو کړس کړس وخندل. پروين خپل پړونى د سر نه لرى کړو او په کرسى يې واچوو نابېره په کوټه کې رنګونه وځلېدل. د هغى په کميس لګيدلى ستارى مخامخ د لوى هندارى د رڼا سره يو ځاى شوى او په ټولى کوټى کې يې پړک وپړوک جوړ کړو. نازنين ته موقع په لاس ورغله، " ته دى ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنى..."

د درى واړو جينکو خندا په کوټه کې تودوالى پيدا کړو. پروين د يخچال (فريج) نه د يخو اوبو بوتل راويستو او په ګيلاسونو کې يې اوبه واړولى. ژمى تير وۀ او نن ماښام د هوا سوړوالى هم مات شوى وۀ.

دريو ملګرو د واده ښايسته جامى له ځانونو نه وويستلى، مخونه يې د سرخى پوډرو نه پاک کړل او په کټ يو ځاى کيناستى.

نن شپه ددوى د خبرو موضوع يواځى زيبا وه.

www.pukhto.net

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زیبا هم پدی پوهنتون کې د دویم کال محصله وه د پوهنتون دود داسی وۀ چې د دویم کال جینکو به په نوو راغلو محصلینو اوبه شیندلی چې دوی په عذاب شی. تر یوی اوونۍ به جینکو همدغسی شوخی کوله. په هما اوبه وشیندل شوی، زیبا دا حمله ورباندی دومره ناځاپی کړی وه چې هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه یې وخویده او په ازغن تار پریوته. ټولو جینکو چغی کړی . زیبا په لاس کې نیولی د سلورو جگ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا یې را وچته کړه او په غیږ کې یې ونیوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ریتاېړی تری بیلی شوی. د هما په لیچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جینکۍ له ویری وتښتیدی. د زیبا په غټو غټو سترگو کې اوښکی وی. او په یوه ساه یې له هما بښنی غوښتلی. بیا یې دا کوټی ته بوتله. دوو نورو جینکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زیبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راویستلی او هما ته یې ورکړی چې جامی بدلی کړی، بیا یې د داروگانو یوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو یې ملهم کیښودل. یوی جینۍ ژر ژر د هغی جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بیا تر ډیره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلی سپینی لوپټی په غم کې وه. هغه له موره ویریده. زیبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپینه لوپټه یې د هغی په سر واچوله. زیبا هم له هغی ورځی ددی ملگری شوی وه.

نازنین په هاسټل (لیلیه) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولی کوټی نیول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په لیلیه کې دوه ډوله کوټې وی. یو هغه چې د څلورو جینکو لپاره وی، دویم هغه چې دوه دوه به په کې اوسیدی. د لیلیی د مشری د کور سره جوختی څلور داسی کوټی وی چې په هغوی کې به د هر ټولگې استاذی جینکی ووسیدی. دوی به د مشری او د نورو جینکو تر منځ اړیکی ساتلی او ددوی ستونزې به یې لری کولی. نازنین ته هغه ورځ را په یاده شوه چې دې د څلورو جینکو کوټی ته خپل سامان یوړو نو هلته د وړاندی نه ښې الماری، میز او کټونه نورو اخیستی وو. د نازنین په نصیب کې شلیدلې کټ او داسی الماری راغله چې یوه دروازه یې نه بندیده. د دوی د ټولگی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زیبا سره ولیدل. هغی ژر یوه خاله را وبلله او د لیلیی گودام ته یې د ځان سره بوتله. هلته نه یې نازنین ته یو ښه نوی کټ وروواستولو او په بله ورځ یې د الماری د دروازی جوړولو لپاره یو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنین هم له دی ورځی د زیبا مریده شوه. او بیا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زیبا ته ورتله.
پروین ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زیبا کوټی ته ورغله. د لیلیی ډیرې جینکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروین پخپله کوټه کې یواځی ژړل چې زیبا ورباندی را پیښه شوه. بیا یې دا خپلی کوټی ته بوتله هغه کوټه چې په ټولی لیلیه کې د جینکو لپاره د یوی ښکلی دنیا په شان وه. پروین په لومړی ځل ولیده. په سپینو دیوالونو د چت سره نږدی زیبا پخپل لاس په رنگ د ښایسته گلونو حاشیی جوړي کړي وي. په کړکی او دروازی یې اسمانی رنگ پردی وی چې وربانډی د گلابو واړه واړه گلونه گنډلی وو. هم دغه گلونه د دیوال په حاشیو هم وو. د کوټې ټول فرش په سرۀ قالینه (غالۍ) پټ وۀ. په کرسیو ایښی نرمی گدۍ هم دغسی وی. پدی میز د بلو رو په یوه پیاله کې منی او مالټی ایښی وی. د کوټی په بل گوټ کې د شیشی په وړی الماری کې چینی لوښی او ورسره وړوکی یخچال وو چې وربانډی د تازه گلونو گیډی ایښی وۀ.

www.pukhto.net

د زیبا کټ هم ریښتا چې څپر کټ وو. ددی پوښ تک سپین وو او وربانديی هماغسی سور رنګ واړه ګلونه ګنډلی وو. پدی لویه جالی ځریده د کټ سره جوخت په یو وړوکی میز د بجلۍ (بریښنا) لمپ وو او ددی په بیخ کې ګړۍ هم جوړه وه. د سبق په میز کتابونه په ترتیب ایښی وو .
په یو شی هم د دوړو یا د ګرد نښه قدری هم نه وه. پروین په هغه ورځ د زیبا د سلیقی نه خبره شوه. هغی اوریدلی و چې د زیبا ښایسته شیان خوښیدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډیره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چې د زیبا به کوم ښکلی سړی ته ودیږی، او نن دا دری واړه ملګری د زیبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډیر ښکاریدو. رنګ یې هم ډیر ښه نه وو خو په دوبۍ کې یې د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ میاشتی به په امریکا او اروپا کې ګرځیدو.

هما، پروین او نازنین د زیبا د سترګو ملال احساس کړی وو خو نورو میلمنو ته د هغی د طلایې کار قیمتی جوړه او د لکونو روپو ګاڼی حیرانوونکی وی. دا چې زیبا به خوشاله ژوند تیر کړی او که نه دری واړو ملګرو خپله خپله نظریه لرله. نازنین وویل چې زیبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډیره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چې زیبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالۍ لاری پیدا کړی.

دواړو خپل خپل دلایل ویل خو پروین غلی ناسته وه. اخر چې دوی ستړی شوی نو هما ورته وویل پروین جانې ته خو هم څه ووایه کنه........ زیبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟

پروین د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته یې کتل. هغی وویل "زیبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د یو بل نه بیلی شو. د سبق ژوند د یو ډیر ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم لیدو. زیبا ددی فلم یو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنین د پروین د خبری په ځواب کې هیڅ وونه ویلې. دوی هم هغلته...... ګوبخی مو بخی ودی وی .

پروین خپلی عینکی لری کړی البم یې بند کړو او خپلی لمسئ ته یې وویل دا زما ملګری وې. خو اوس نه یمه خبره چې څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو یوه سینما وه خو د سبق د دوری سینما تر ټولو ښه وه.

پوښتنه

ما نه دخپلي لور سترګي نه هېرېږي،کله چې زما له کوره وتله یوه اوښکه یې هم تویه نه کړه،په موټر کې دکښیناستو پر وخت یې یو واري بیا زما په لوري سر واړووه،په شونډو یې نرۍ موسکا وه خو په سترګو کې یې دومره پوښتنې وې چې زما زړه یې په موټې کې ونیولو،موټر یې روان شو نو ماته خپل وجود ډیر دروند معلوم شو هم هاغسې لکه چې زما دمور او پلار دجنازې پروخت وو.
اوس هم په دې تورتم کې چې کله-کله دخلکو خیرې را یادوم نو دلور سترګې مې لکه دډیوی را ښکاره شي،څومره په ارمان زما کورته راغلې وه، دهغې نه وړاندې په وروستې ځل مې د دوو کالو په غیږ کې نیولې وه.

www.pukhto.net

په هغه ورځ اختر و،مور ورله دشنو وريښمو ښايسته کميس ګنډلی و،دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور کره راغلي وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته ليدلي وه،خو ما په هغه ټولو ماشومانو کې دا وپيژندله،دهغې سترګې زما سترګې وې،هغې زه نه پيژندلم او چې غيږ کې مې راواخيسته نو ماته يې حيران-حيران کتل، ما ښکل کړه نو مخ يې ژر په خپل لاس پاک کړو.
ښايي زما ډېرې ويښته ددې د مخ ګلابي ځرمنې لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغې ته خواږه په لاس کې ورکړل نو دا هغې ته ځير شوه.
څومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه کړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور او پلار راته خوښه کړې وه....اوتر څو چې ما دهغې تصوير ليدو او مور ته مې ويل چې زه يې نه کوم نو ددواړو کورنيو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر ورور مې ټوپک را واخيستو او راته يې وويل لومړی په ما ډز وکړه او بيا دواده نه انکار وکړه ځکه زه په دې کلي کې بيا کوز ګوری نشم ګرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پيل و،ما خپل ډېر کوښښ وکړو چې هغې سره يوځای واوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو،دهغې يوه ادا، يو کار، يوه خبره مې نه خوښيده، کله-کله به راته داسې احساس پيدا شو چې زه دخپل دسر دښمن سره په يو کور کې ناست يم.عجيبه ورځې شپې وې، ما زيات وخت په ښار کې تېراوه کاروبار مې هم هلته و. هڅه به مې کوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې کور نه ليرې يم زه په مسافرۍ کې خوشحاله اوم،کال تير شو اوزه په کراچۍ کې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما يو څو دماشومانو شيان واخيستل او کورته مې ورواستول. زما لپاره اوس کلی بې مانا ځای و په تېره چې کله په کراچۍ کې مې دکاروبار يو شريک راته خپله خور په نکاح کړه.
زما لور ددو مياشتو وه چې زه کلي ته ولاړم، لور مې په غيږ کې ونيوله نو مينه مې ورباندې ماته شوه،خو دهغې مورته مې چې کله کتل نو کرکه مې هم هاغسې په زړه کې وه،هغې رانه دشپې پوښتنه وکړه، "چا راته ويلي چې تا په کراچۍ کې بله ښځه کړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده خبره به پټه نه پاتې کيږي خو ما غوښتل چې لومړۍ خپله کورنۍ دې ته اماده کړم چې زما دويم واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وويل چې دا خبره سمه وه،هغه يوه شيبه هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بيا په منډه له کوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور ژړا يو ځای په حجره کې اورېده،زه په کټ کې ناست اوم اوسوچونه مې کول چې دوی به تر کومې ژاړي.
دهغې او زما دکورنۍ سړو هيڅ ونه وويل،دويم واده څه عيب خو نه دی،زما مور،خويندو هيچا، هيڅ ونه ويل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله اود پلار په کور کښيناسته.
زه بېرته کراچۍ ته ولاړم او بياکال کې يوواري به مې کلي ته پېښنه کوله،په لومړي کال مې لور ونه ليده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دويم کال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د نورو ماشومانو سره دکلی ميلی ته تللې وه او زمابښځې داسې ګومان نه کاووچې زه به د ورور په کور کې خپله لور ووينم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولی کې لوبې کولې، دميلې نه راوړې شيان يې يو بل ته ښودل، ځلوبۍ يې خوړلې د ډوډۍ پر وخت يو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو دځينو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شين کميس هم لوند و،دکور ښځو دماشومانو نه لمدې جامې ويستلې زما دلور نه يې کميس ليرې کړو او هغې ته يې زما د وريړې وچ کميس په غاړه کړو.بيا دا لامده واړه-واړه کميسونه او پرتوګونه په تناب ويړي کړی شول چې د ژمي په تود لمر کې وچ شي.

www.pukhto.net

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دورور له کوره وتلم نو هغه وړوکی شین کمیس مې دکوټ په جیب کې و.
دا کمیس تراوسه زما په الماری کې دنورو ډېرو شیانو سره خوندي دی،ددویمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خویندو خواږه وویشل،ما نه غوښتل چې زما لومړی ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپین کړي، هغې ته مې پیغام ورواستوو چې که غواړي نو زه به یې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زیات زما دویمه ښځه فعاله وه،خو لومړی ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پښتنې ښځې یې کوي،دا چې ځان وژني خو دطلاق پیغور نشي وړی.
بیا دژوند څرخ دومره ګړندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې یو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواری کلي ته ولاړم خو دلور دیدن راته ناممکن کار وو،زما ورونو خویندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پرېږدي،ما اوس هم هغې ته پیسې ورلېږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شیان وراستول،خو نه پوهېدم چې لور مې زه یادولم او که نه.
هغې دکلي د ښونځی سبق خلاص کړو مور دښار په یو کالج کې داخله کړه،زه څوواری کالج ته ولاړم چې هغه ووینم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه.
ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لوڼې نه وې،زما دویمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلوڼو ارمان کوې.
په کلي کې به دنړدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصویرونه دې
واخلي،خوزما دلور تصویر به چا نشو اخیستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وینم،بیا خبر شوم چې زما لور په یو دفترکې ځان ته کار پیدا کړی و،ما دې دفتر ته څو وارې ټیلیفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوی.
زما زامن اوس لوی دي، یو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پیدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر ورور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بیا کورته په راتلو زما دویمې ښځې یوه میلمستیا وکړه. ددې میلمستیا په دویمه ورځ زه دخپل کور په برنده کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې یوه جینی ما لیدل غواړي، زه د لوېې دروازې پورې ولاړم خیال مې دا وو چې څوک به نوکری لپاره راغلی وي،هلته زما لور ولاړه وه ما د لیدو سره سم وپېژندله، سترګې یې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونیوله نودهغې سترګې ډکې شوی،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوینا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ یې ژېړ تښتیدلی وو.
مانه خپله ناروغي هېره شوه،څوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغی نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دویمې ښځې ته یې ادې وویل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما لیدو ته راغلې وه،زه یوڅه خواشینی اوم هغې ته مې په قهر وویل چې ځواني جینکی یواځې نه ګرځي،خو هغې راته وویل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې یم مشرې ببونه مې ستا پته اخیستې وه،ټیلیفون شمیره هم راسره وه زما ددفتر یوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ویلې و چې که راتلې نو زه به دې دهوایي میدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډی نه وروسته مونږ په باغ کې کښیناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

www.pukhto.net

زه هيڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختي کورته راغلل، دوی څه وويل... څه يې وکړل زما توله توجه خپلې لور ته وه،مازديگر مهال دهغې ملګرې ورپسې ټيليفون وکړو، دشپې لپاره بيرته تلله او که نه. ما هغه ايساره کړه خو زما دويمه ښځه خوشحاله نه ښکارېده.زه پوهيدم چې هغه زما دلور په مخ کې خپله ښه ويني،خوزما تنده ډېره وه ما غوښتل چې دتيرو څوکلونو مينه په خپلې لور وشيندم هغه دومره ونازوم چې تولې فاصلې ورکې شي.

دشپې دډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې کولې بيا ناوخته هغه دميلمنو دايساريدو کوټې ته ولاړه او زه چې په خپل کټ پرېوتم نو ښځې مې ژبه پرانيستله،هغې په يوه ساه بې شمېره پوښتنې کولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په کوم هدف راغلې ده؟ مور به راليږلې وي؟دومره موده وروسته يې ولې راپرېښوده؟ دا به زما کور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې ديوې پوښتنې ځواب هم نه ورکاوو زما داوړو نه لکه چې يو لوی پيټی ليرې شوی وي،دشپې مې په ارامه خوب وکړ.

په دويمه ورځ هم ما دلور سره تيره کړه،دهغې غږ پرما ډيرخوږ لګيدو،غوښتل مې چې توله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واورېدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډيډي" ويل، مازديګر زما لور دخپلې ملګرې کورته ولاړه چې خپلې جامې کالي او نور شيان راوړي.

هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته کښېناسته اوبيا يې پوښتنې پيل کړې ما ورته په قهر وويل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما ليدو ته راغلې ده کار لري...ولاړه به شي دميرې دښمنې ورسره مه کوه"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو لا په قهر شوه،راته يې وويل چې زه ډېر کمزوری يم، دا جينۍ به دهغې کورورانوي اوس په خپله راغلې ده بيا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډېر څه وويل خو دې په ژړا پيل کړه.زامن مې دخپلو کوټونه راوتل مونږ ټول يو ځای کښېناستو ،اوترډېره وخته مو خبرې کولې،زامنو مې د مور پلوي کوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور يوه شپه به نوره زمونږ په کور کې کوي بيا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زاری وکړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته ګواښ وکړو چې که يوه بله شپه مې لور راکره وکړه، نو دا به دزامنو سره له کوره وځي.

ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله يو وړوکی تور صندوق يې ځان پسې را ښکلو،ما نوکر ته اشاره وکړه نو هغه ترې صندوق ونيولو او کور ته يې دننه کړو.مونږ دواړه په برنډه کې کښېناستو زما کور سمندر ته نږدې دی او په دې ماښام ډېره ښه هوا چلېده،دبرنډې دستنې سره درامبيل دګلونو ځيلۍ دسپينو ګلونو نه ډکه وه او دګلونو وږمې دهوا سره يو ځای شوې وې،زما لور دځيلۍ نه يو څو ګلونه وشوکول....بوی يې کړل او بيا راسره کښېناسته راته يې وويل:"بابا ددې کور همدغه ځای ډېر ښکلی دی" زه خبر اوم چې دهغې دا ځای خوښيدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې کړې وې نن مو چای او دغرمې ډوډۍ دلته يو ځای خوړلې وه.

ما دهغې نه پوښتنه وکړه چې په کراچۍ کې څومره وخت پاتې کيده،هغې وويل زما ټکټ ديوې اوونۍ لپاره دی خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وکړه نو زما سترګو ته يې وکتل ما ترېنه سترګې بلې خواته واړولې هغې ته مې هيڅ ونه ويل هغې زما دخبرې انتظار کاوو خو ما ورته هيڅ نشو ويلی،په سينه مې يو لوی کانی پرېوتو،لاس مې اوچت کړو خو هغې د وړاندې نه راته ګيلاس نيولی و ما ترېنه يو څو ګوټه اوبه وڅښلې.په دې کې يوې خدمتګارې غږ وکړو چې ډوډۍ تياره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وکړو،ټول غلي وو،زما دښځې سترګې اوس هم سرې ښکارېدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وينځلی او سرخي پوډر يې کړی وو.

www.pukhto.net

زه نه پوهيدم چې دهغې سرې سترګې به زما لور هم ليدلي وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دېرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شيان يې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و يا ښايي ماته په کې فرق ښکارېدو.
د ډوډۍ نه ورسته مونږ بيا برنډې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بيا خپله خبره ياد کړه،ما ورته وويل:"ډېره مه درډېږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اورېدو ارامه شوه،بيا مې چې لور راسره کښيناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پيل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوې لګولې نه مې ورته ويلى شول چې صبا ته مه ځه يوه اونۍ ايساره شه،نه مې ورته دتللو ويلى شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که يو څو ورځې نوره ايساره شوې واى" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هېڅ نشو ويلى.زما په خوله يو غټ قلف لګېدلى و،زه نه پوهيدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه څنګه تېره شوه.....سحر څنګه وشو،هغې څنګه ځان ته په الوتکه کې سيټ پيداکړو اوهغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهيږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ويل او څه نه ويل،ماته ترغاړې ووتله اوبيا چې موټر کې کښيناسته نو يوواړې مې سترګې دهغې په سترګو
ولګيدې،هغه ډېره په حوصله موټر کې کښيناسته په شونډو يې موسکا وه،خو په سترګو کې يې يوه پوښتنه وه.....او زه ددې پوښتنې په ځواب پسې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظرولاړو زه دنورو محتاج يم، ښځه مې په ورځ کې يو ځلې راسره کښيني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه يم خبر چې نن څويمه ورځ ده يو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنيا له حاله خبروي.
خو زه چې ځان ته يم دلور سترګې وينم او دهغې دسترګو هغه پوښتنه هم چې"پلاره ته ماته ولې نه وايې چې پاتې شه."
پاې.

Pukhto.Net
پښتو

www.pukhto.net